

Бен Хобринк
Еволуција – јаје без кокошке

Критика дарвинизма

(Эволюция – яйцо без курицы. Критика дарвинизма)

У овој књизи невеликог обима анализирају се аргументи у корист теорије стварања света и теорије еволуције. Захваљујући својој јасности и дубини ова књига се може користити као алтернативни уџбеник за часове факултативне наставе у школи у старијим разредима, за ђаке који изучавају теорију еволуције.

Аутор је бивши наставник, образовање из области биологије стекао је на Амстердамском државном универзитету. У својој књизи он даје јасан и објективан приказ научних чињеница и показује да се оне боље уклапају у теорију стварања него у теорију еволуције.

Ова књига је намењена аматерима и написана је живим и једноставним језиком премда обилује научним подацима. Требало би да је прочита свако ко жели да проучи питање о пореклу Земље.

Предговор

Никад нећу заборавити своје друго путовање у Источну Европу. Група младих и образованих холандских комуниста је у потпуности преузела на себе његову организацију. За време пута много смо разговарали о вери и о ономе чему о теорији еволуције уче младе људе у Источној Европи. За њих је било несумњиво да смо настали од мајмуна.

Једном приликом смо ишли на екскурзију на фарму свиња. Никад нисам видео тако огромне свиње! И баш тада се, као наручена, поред мене задесила Марике, најватренија заштитница теорије еволуције, веома привлачна девојка, кћи познатог професора из Амстердама. Ја јој, као између осталог, рекох: “Кладим се да вам је ипак драго што сте прошли кроз овај стадијум, а?” Први пут за све време нашег познанства није знала шта да ми одговори, али су из њених живих очију севале муње.

“Ми (под овим је подразумевала научнике из Совјетске Русије) смо у лабораторијским условима створили живо биће, потпуну копију човека.” Тако нешто још нисам имао прилике да чујем – и одмах ми је кроз главу прошла мисао да би слична ствар за атеисте могла да представља врхунац маштања. Уколико би могли да створе човека од крви и меса потреба за Богом Творцем би постала сувишна. А ако нема потребе за Богом, то значи да Бога заправо, нема. Дакле, нема ничег аморалног на свету, а то значи... Згрозио сам се! У то време Архипелаг Гулаг је већ био препун, али у том случају ни концентрациони логори нису потребни... сам живот губи сваку вредност.

Не премишљајући се нарочито, ипак сам с дубоком сигурношћу одговорио: “Али у таквом бићу, које је направљено у лабораторији, не може бити живота!” “Да,” сложила се она несигурно, “али то је само питање времена.” Са истом толиком сигурношћу сам

тврдио да то време никад неће наступити. Сада, после готово четрдесет година, када се показало да је свет “научног атеизма” потпуно разобличен, у то сам уверен више него икада раније.

Деци и омладини сам често говорио: “Не треба да будете паметни ако сте у праву!” Није ствар у томе да ли Бог постоји или не и да ли је Библија у праву или није. Ова питања звуче превише апстрактно. Никад нећете моћи да одговорите на њих док сами не спознате да изнад вас постоји друга виша сила и док се не препустите Богу и не постанете свесни да је Он ваш Творац и да због тога може да вас препороди, чак и ако сте претрпели потпуни крах у животу. Тада ћете стећи истински мир у души и уједно схватити због чега се теорија еволуције штити са таквим жаром.

Бог нам је олакшао задатак пославши нам Исуса Христа. Ако Га примите у свој живот лако ћете моћи да извршавате Његове заповести, зато што се оне не односе толико на вас колико на живот Сина Божијег у вама. Веру у Библију нико није укидао, њу не исповедају само старице. Чак и с научне тачке гледишта у потпуности можемо да се ослонимо на Библију. Бен Хобринк управо ово покушава да докаже. Чак и кад се обраћамо сфери интелекта или када истражујемо научне чињенице налазимо очигледну потврду да је Бог створио свет (Рим. 1, 20). Премда сам увек у то веровао нисам знао да научне и природне чињенице тако јасно указују на стварање света. Управо због тога вам топло препоручујем да прочитате ову књигу и надам се да ће захваљујући њој многи млади људи у себи наћи храбрости да имају поверења у Бога у свему и да ће моћи искрено да сведоче о својој вери, чак и у научним дискусијама.

Брат Андреј,
оснивач “Отворених Врата”, холандске мисионарске организације,
која од 1995. године помаже страдалној Цркви у читавом свету.

Глава 1. Увод

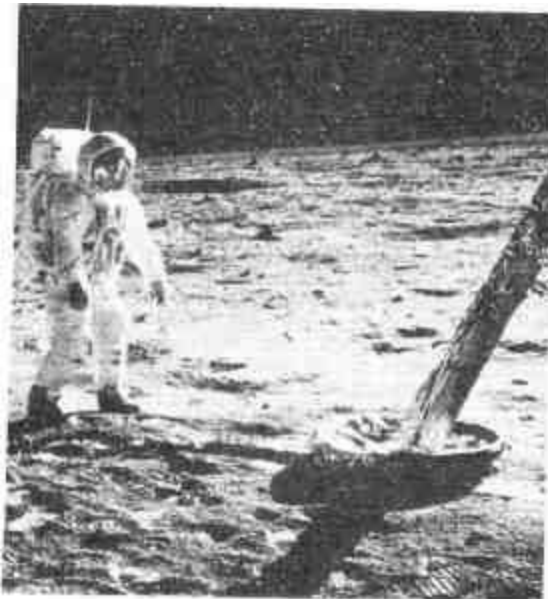
Три питања која су остала без одговора

Кад је 1966. године амерички свемирски брод први пут слетео на Месец научници су били зачуђени установивши да је Земљин сателит прекривен само једним сантиметром прашине. Пре тога је било израчунато да сваке године из космоса на Месец, који је лишен атмосфере, пада више од милион тона космичке прашине и да би за пет милијарди година (старост Месеца) морао бити створен слој прашине дебео неколико метара. Полазећи од ових података научници су уз “ноге” месечевог модула причврстили широке плjosнате “тањире” како он не би предубоко утонуо у праšину. Како је велико било изненађење када се испоставило да дебљина слоја прашине није више десетина сантиметара, већ свега један сантиметар.

Следеће болно изненађење били су резултати мерења које су 1969. године извршили амерички астронаути. Научници су увек тврдили да је Месец хладно, “мртво” небеско тело које нема течно језгро, јер је Месец много мањи од Земље и због тога би морао да се охлади много пре ње за пет милијарди година свог постојања. Међутим, на њихово велико изненађење испоставило се да Месец зрачи велику количину топлоте, да има магнетно поље, и да се на њему чак догађају “месецотреси”. Све ово је могуће само

под условом да Месец има течно језгро, односно да се није охладио у оној мери у којој је то наука предсказивала. Другим речима, Месец уопште није толико стар!

О чему се ради? Да ли су научници правили грубе грешке када су вршили прорачуне или је можда читава њихова теорија о постанку и старости Месеца нетачна?

Црт. 1. Месец је покривен слојем прашине дебљине свега 1 см (в. трагове ногу на предњем плану).

Савремена наука сматра да су Земља и Месец створени пре пет милијарди година од једне исте “праматерије”. Касније је на Земљи захваљујући чистој случајности настао живот. Његов развој је текао природним путем од једноћелијских организама до милиона разноврсних биљака и животиња, које и данас постоје. Тако тврди такозвана теорија еволуције.

У школи су нас учили да ова теорија представља једино научно објашњење настанка живота. Није ми било претерано тешко да поверујем у теорију еволуције уопштено. Међутим, кад сам покушавао да је применим на тананије облике живота у мени се рађало мноштво недоумица. Како је из чисте случајности могао да настане тако префињен и готово натприродан орган као што је око? Потпуно је несхватљива структура очију код малих риба из породице четворооких које живе близу површине воде. Оне на свакој очној јабучици имају по два сочива: једно служи за гледање под водом, а друго за гледање изнад воде. Или, на пример, паунов реп. Да ли је било шта слично могло да настане из чисте случајности? Уколико не бих обраћао пажњу на сличне детаље и проблеме могао бих да поверујем у учење о еволуцији, међутим, остала су још три главна питања која су ме стално збуњивала, и на која нико није могао да ми да задовољавајући одговор:

1. Како је настала материја?
2. Како је настао живот?
3. Како је настао људски разум (самосвест)?

Приликом пажљивог проучавања природе наилазимо на безброј питања и нерешених проблема. Стотине чињеница су у очигледној противречности с теоријом еволуције: окамењена стабла дрвећа која продиру кроз десет слојева угља; првобитни неандерталац чије су димензије мозга веће од нашег; седамдесет тона костију диносауруса, који су масовно били затрпани на висини од четири хиљаде метара; стотине врста биљака и животиња из различитих ера, сахрањених на једном месту; шкољке и фосили морских животиња пронађени на највишим врховима Хималаја итд. и т.сл.

У наредним главама ћемо детаљније размотрити ове појаве, али прво морамо да утврдимо шта је наука и шта је вера. Ово треба да учинимо зато што се вера у стварање света често презриво одбацује као ненаучна, а вера у учење о еволуцији се истовремено прихвата као потпуно научна.

Црт. 2. “Родослов” еволуције: живот који је настао вољом случаја развијао се природним путем од једноћелијских организама до милиона врста које данас постоје.

Наука или вера?

Природне науке (као што су биологија и физика) проучавају природне законе, али оне нису у стању да објасне одакле потичу ти закони. Кад нешто тврдимо о јединственим историјским догађајима, који су се десили у природи, као што је, на пример, настанак живота, ми улазимо у област филозофије или религије: у област вере.

У природним наукама се за доказивање било које тврдње захтева испуњавање два обавезна услова: као прво – резултати експеримента се морају посматрати, и као друго – сам експеримент мора поседовати својство поновљивости.

Нико не може да понови акт стварања Земље и нико га није посматрао. То значи да оба учења, како учење о постепеном развоју (еволуционизам), тако и учење о специјалном стварању (креационизам), спадају у област вере. Еволуциониста или креациониста (тј. присталица теорије стварања) могу само да покушавају да нађу реалне чињенице које потврђују њихову теорију. Боља теорија ће бити она помоћу које може да се објасни већи број постојећих чињеница и која на најбољи начин предвиђа нове чињенице.

Ова књижица показује да тврдње еволуциониста нису толико “непоколебљиве” као што они сами покушавају да нас убеди. Она такође показује да се посматране чињенице боље уклапају у оквире теорије стварања него теорије еволуције.

Глава 2.

Докази у корист еволуције у савременом свету

А) Променљивост организама

а) Адаптације и укршгања

Откад човечанство постоји оно постанак живота покушава да објасни без обраћања Богу. Савремено учење о његовом постепеном развоју (еволуција) је настало тек у прошлом веку. Родило се после путовања Чарлса Дарвина око света, које је он обавио од 1831. до 1836. године на броду “Бигл”. За време овог путовања Дарвин је посетио позната острва Галапагос у Тихом океану. Обратио је пажњу на то да врсте биљака и животиња нису непроменљиве, као што у то време сматрали биолози, већ да унутар једне врсте постоје различите варијанте. На основу променљивости врста Дарвин је закључио да свака врста проистиче од неког другог – простијег облика. Посматрајући измене унутар одређених група биљака или животиња (микроеволуцију) Дарвин је претпоставио постојање свеопштег закона еволуције живота (макроеволуција).

Ова претпоставка је ипак брзоплета. Нико никад није имао прилике да види макроеволуцију. Напротив! Измене унутар једне врсте могуће су само захваљујући својствима која су већ фиксирана у његовом генетском систему. (Под генетским системом подразумевамо информације о свим могућим особинама биљке или животиње: њихову боју, облик носа, структуру удова итд. Ове информације су записане на најтананијим нитима – хромозомима, који се налазе у свакој ћелији организма.) Испоставља се да до измена може да дође само у одређеним границама. Унутар малих изолованих популација (на пример, на острвима) или у вештачки створеним условима врста може да се измени за врло кратко време, али притом увек постоје јасно одређене границе ван којих добијене подврсте не могу да изађу. Вртлари могу да одгаје стотине врста ружа, али ће ружа увек остати ружа. Коњ ће увек остати коњ. Голуб никада неће постати врана.

Црт. 3. Представници исте врсте могу се много разликовати један од другог, али се сви они налазе унутар јасно означених граница датог основног типа.

Различите групе биљака и животиња су једне од других одвојене несавладивим препрекама. По креационистима (људи који се придржавају теорије стварања) ове препреке се прилично очигледно поклапају са оним што Библија говори о биљкама и животињама у Књизи Постања, глава 1: “по роду њиховом...”. Другим речима, Бог није одмах створио неколико милиона разних врста. Пре ће бити да је створио неки ограничени број изолованих група међу собом сродних биљака или животиња. Унутар сваке такве групе могућ је велик број подврста које лако могу да се укрштају између себе.

Ове групе сродних биљака или животиња могу се назвати основни типови. Основни тип, по правилу, одговара “роду” или “породици” у традиционалној биологији. На пример, основни тип “пас” обухвата више од 20 раса паса – од пекинезера до данске доге, укључујући и вукове, шакале, динго-псе и којоте. Варијације унутар основног типа могу бити толико велике да саме животиње престају да се препознају као чланови исте групе. Чак се може десити да се њихова грађа разликује толико да оне више не могу да се паре (на пример, данска дога и пекинезер). Није ствар у спољашњој сличности животиња него у подударности њихових генетских система. Другим речима, важно је следеће: да ли ће оне заједно моћи да створе плодно потомство? Животиње које припадају различитим основним типовима приликом укрштања не могу да дају плодно потомство због неподударности генетских система. Због тога представник једног основног типа не може да се укршта с представником другог основног типа, дакле, један тип не може постепено да пређе у други.

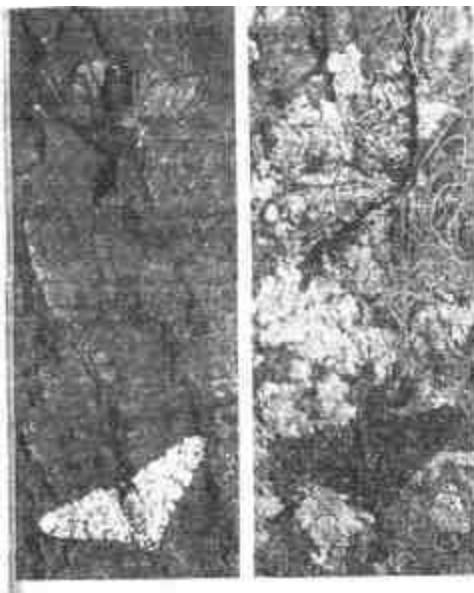
Кад се чине покушаји укрштања животиња које припадају различитим основним типовима то уопште не успева или се испоставља да је добијено потомство стерилно. Добро је познат пример муле – производа укрштања коња и магарца. Ову животињу због њене снаге и издржљивости људи узгајају много столећа, али она сама није у стању да се репродукује. Резултат укрштања овце и јарца – овцекоза – поседује многа занимљива својства, сједињујући у себи особине, како овце тако и козе. Међутим, ове животиње су

такође неплодне. Исто је и у погледу заједничког потомства лава и тигра или пацова и миша.

Занимљиво је да подједнако строге преграде постоје чак и међу сродним основним типовима. У постепеном развоју (еволуцији) границе између основних типова би ослабиле и не би била тешка вештачка производња нових врста путем укрштања.

Брезова грба

Карактеристичан пример који показује измену унутар основног типа представља лептир брезова грба (*Biston betularia*), која је распрострањена у Енглеској (као и у европском делу Русије, Далеком истоку, јужном Сибиру, итд.). Постоје два вида овог лептира: светли и тамни. У нормалним условима преовладава светла подврста. На бледој позадини стабала брезе она се теже примећује и због тога је боље заштићена од грабљиваца. У рејонима са великом загађеношћу ваздуха стабла дрвећа добијају тамно сиво нијансу и тада светли лептир постаје лак плен птица. У таквој ситуацији тамни лептир има више шансе да преживи и да се постане заступљенији. Због овог разлога у неким рејонима 98% брезове грбе има тамну боју. Дакле, видимо да у “борби за опстанак” по Дарвиновој терминологији, више шансе да преживе имају оне врсте које се боље прилагођавају средини (“опстанак најприлагођенијих”). На тај начин се у природи врши природна селекција: слабе или мање прилагођење индивидуе изумиру, а испоставља се да су јаке боље прилагођене и способније за живот.

Црт. 4. *Biston betularia*. На позадини прљавих (тамнијих) стабала дрвећа тамна варијанта лептира има веће шансе да преживи.

Еволуционисти сматрају да је случај брезове грбе “најубедљивији пример еволуције од свих који су виђени у природи”, или, како је рекао познати еволуциониста Џ.Хаксли, “то је еволуција која се дешава на наше очи”. Овде се жељено издаје за стварно. Онај ко жели да види еволуцију види је. Међутим, какве су чињенице?

1. Две подврсте лептира су постојале и раније, вероватно као резултат мутације (види следећи одељак).
2. Не ствара се нови генетски материјал.
3. Промене се дешавају у границама једног основног типа.
4. Природно одабирање не ствара нову врсту, него само омогућује да се већ постојеће врста прилагоди животној средини која се мења.

Мутације

Промене особина унутар основног типа могуће су захваљујући мутацијама. Мутације су реалне структурне (наследне) промене у генетском материјалу потомства. На пример, постоје мутације инсеката које одједном учине да њихово потомство постане отпорно на отров. Неразликовање боја код хемофилија и код човека је такође производ мутација. Еволуционисти тврде да мутације представљају неопходан фактор еволуције (напретка) у природи. Међутим, истинито је супротно: искуство показује да је 99% мутација штетно по организам, а 1% неутралан. Међутим, у мутацијама се никада не ствара нов генетски материјал. До мутација долази само на бази постојећег материјала, исто као у случају укрштања. Овде је умесно поређење са шпилем карата које се могу мешати на милион начина, неколико карата се чак може и оштетити, али ће то увек бити исти шпил. О еволуцији се може говорити само у случају да се у шпилу природним путем појави нова карта.

У најбољем случају до мутације долази услед рекомбинације (престројавања) неких делова постојећег генетског материјала или његовог удвајања (амплификација гена, полиплодија), али до мутације најчешће долази услед његовог нарушавања. Исто може бити изазвано космичким зрачењем, рендгенским и ултраљубичастим зрацима или хемијским материјама. Организми с делимично нарушеним генетским материјалом не могу да постоје или да се размножавају подједнако успешно као други представници исте врсте. Измењено потомство је по правилу слабије од полазног вида (на пример, расне домаће животиње у природним условима одмах угину). Што је значајнија мутација већа је могућност да ће организам угинути.

У уџбеницима биологије много пажње се посвећује експериментима са плодном мушицом дрозофилијом. Могућност ове мушице да произведе безбројне врсте и вештачке мутанте често се наводи као доказ у корист еволуције, али и овде се испоставља да све мутације представљају или рекомбинацију или нарушавање постојећег материјала. Мушицама се деформишу или нестају крила, оне губе пигмент, нестају им удови и т.сл. Услед одсуства неких особина може да се промени њихов спољашњи изглед, али не долази до стварања новог генетског материјала, а то је за учење о еволуцији најважније! Између осталог, разлике у мутацијама плодне мушице су тако мале да је један од најпознатијих истраживача у овој области, еволуциониста професор Р.Голдсмит о овој појави рекао: “Чак када бисмо могли да сјединимо више од хиљаду ових варијација у једној индивидуи, то ипак не би била нова врста као нека од оних које срећемо у природи.” Он је такође рекао: “Не сме се заборавити да још нико није успео да подари живот новој врсти.”

Преживљавање најспособнијих?

Уопштено говорећи, тврдња да је сва разноликост живота настала захваљујући изменама до којих је долазило у узастопним генерацијама у процесу њиховог прилагођавања природној средини, може да изгледа једноставно и логично. Ипак, приликом пажљивије анализе видимо да се таква тврдња пре заснива на лепим жељама него на стварним чињеницама. Прилагођавање средини која се мења је могуће, али само у одређеним границама. Промена облика кљуна или боје пера је једно, а формирање потпуно новог кљуна или перја, ока, срца, бубрега или мозга, итд. је нешто сасвим друго! Осим тога природа обилује разноликим примерима врста које ни на који начин нису идеално прилагођене средини у којој живе и не поседују најбољи систем за, рецимо, проналажење хране или обнављање потомства. Навешћемо неколико примера.

1. Европска јегуља (*Anguilla anguilla*) живи у слаткој води у рекама, потоцима и језерима. Пред крај живота она креће на пуг према обалама Централне Америке у Саргасово море, које је удаљено од четири до седам хиљада километара. За време овог осмомесечног путовања она уопште не узима храну. Миграциони инстинкт јегуље је толико јак да она уколико је то неопходно може да препузи велико растојање на копну како би стигла до реке која се улива у море. Каква је корист од овог опасног пута? Зашто она не може да се мрести тамо где живи као већина других риба? Откуд све јегуље знају пут до мора, а затим до обала Централне Америке? Да ли је овај обичај настао захваљујући природном одабирању или као најбољи начин за обнављање потомства?

2. Биљке-бубоједи, тј. биљке из породице кружнолисних росика (*Drosera*) имају специјалне механизме, који им омогућавају да улове неопходну храну. Сви ови прилагођени делови морали су настати истовремено, јер иначе читав систем за хватање хране не би могао да функционише. Дакле, игром случаја код ове биљке су истовремено морали бити створени: материја, која привлачи инсект, механизам, који омогућава да она осети да се инсект налази у њеном домаћају, апарат за хватање инсеката, материја, која је неопходна за његово варење. Да ли тако сложен механизам заиста представља најефикаснији начин за набавку хране, кад се друге биљке потпуно сналазе без њега?

3. Метаморфоза у којој се јајашца лептира, инсеката, пчела и мрава претварају у одрасли организам је сложен и оштроумно замишљен процес. На стадијуму лутке практично сви органи лутке се уништавају и њихов материјал се користи за стварање организма потпуно другог типа. Овакав процес не би могао да настане случајно. Овај механизам мора бити савршен од самог почетка, јер у супротном случају из полегнутих јајашаца не би могли да се појаве одрасли инсекти.

4. Тврди се да се код краве у току еволуције развио сложени желудац како би она боље могла да се прилагоди вегетеријанској храни. Али због чега је коњима, који су приближне величине, и који се такође хране биљкама, потпуно довољан једноставан желудац са једном комором?

5. Тврди се да је у току еволуције код лептира због заштите од грабљиваца морала да се створи заштитна боја. Међутим, обичан купусар (*Pieris brassicae*), који има бела крила, је један од најуочљивијих лептира. За разлику од неких других лептира он је јестив и лако доступан сваком грабљивцу. И без обзира на то, ово је најраспрострањенија врста лептира у Европи.

6. Претпоставимо да нова врста заиста настаје захваљујући томе што је свака следећа генерација средини прилагођена боље од својих родитеља. Међутим, како су онда могли да настану петао и паун? Као прво, њихови репови су толико лепо и прорачунати са математичком тачношћу да за свој настанак не може бити обавезан чистој случајности.

Као друго, њихова пера на репу су толико упадљива да пре представљају препреку за опстанак. Може се навести и супротна тврдња: “Такви репови су неопходни за привлачење женки.” А како онда женку привлачи домаћи врабац својом сивом бојом, или како себи партнера проналазе пингвин, лиска или гусан, ако се има у виду да се код њих мушке и женске индивидуе готово не могу разликовати? Што се тиче гусана и пингвина познато је да њихови мужјаци и женке изгледају толико слично да чак и саме птице често греше! Два гусана годинама могу да живе у пару – и овај пар ће бити главни у јату, јер су два гусана снажнија од пара гусана и гуске.

Б) Сродне везе

Еволуционисти тврде да је живот започео од примитивних једноћелијских организама. Захваљујући случајним мутацијама њихови потомци су се развили у сложенија и високоорганизована бића. На одређеном стадијуму развоја настале су примитивне рибе, затим водоземци (амфибије), гмизавци (рептили), сисари, и на крају, сам човек (види “родослов” на стр. ____). По учењу о еволуцији све биљке и животиње се налазе у већем или мањем степену сродства и може се пратити узлазна линија која води од најпростијих организама до сложенијих савремених биљака и животиња.

Да ли ће се теорија одржати или претрпети крах зависи од одговора на питање: да ли су сви организми заиста сродни једни другима и да ли сваки сложени организам стварно има једноставнијег претка?

Рибе или жабе на први поглед могу да изгледају примитивно, али је питање да ли је то тако. Оне су мање и њихова грађа се разликује од грађе сисара, али то не значи да су оне у извесном смислу “примитивне”, или да су оне нечији преци. У овој области су недавно учињена важна открића, нарочито у молекуларној биологији. Мајкл Дентон је написао изузетно занимљиву књигу на ову тему. Од многих примера које он наводи размотрићемо два: 1) цитохром С (Ц) и 2) хомологе органе.

Прво ћемо дати кратке информације о беланчевинама (протеинима). Беланчевине су најважнији молекули које улазе у састав биљака и животиња. На пример, мишићи, мозак, као и црева и крв састоје се од беланчевина. Молекули беланчевина се граде од ситнијих честица – аминокиселина, које су међусобно спојене у дугачке, спирално завијене ланце. У природи постоји свега двадесет различитих типова аминокиселина. Молекул беланчевине може да се упореди са страницом која је испуњена штампаним текстом. Страница може да садржи од 50 до 2000 знакова, али међу њима постоји само мали број различитих слова (на пример, у српском – од а до ш). Исто тако молекул беланчевине може да се састоји од десетина или хиљада аминокиселина, од којих свака припада једном од двадесет типова.

а) Цитохром С (Ц)

Цитохром С је беланчевина, која је неопходна за вршење процеса митохондријског дисања (цитохром нема везе са спољашњим дисањем). Он се садржи у ћелијама свих биљака и животиња. Цитохром С се састоји од приближно стотину аминокиселина, и научницима је тачно познато колико често и где се среће свака од њих. Испоставља се да је код различитих група биљака и животиња различит распоред аминокиселина. На пример, распоред аминокиселина цитохрома С код коња и пса (оба су сисари, међусобно сродне животиње) се разликује само за 6%. Распоред аминокиселина у цитохрому С код коња и корњаче (обе врсте су кичмењаци, али су међусобно више удаљени) се разликује за

11%. А између коња и плодне мушице (потпуно различити представници животињског света) разлика је 22%.

Дакле, разлика у распореду аминокиселина молекула цитохрома С се повећава са повећањем спољашњих разлика између животињских група. Поређење цитохрома С код најједноставније бактерије с цитохромима С других организама даје следеће резултате, који карактеришу њихову различитост:

бактерија и човек или сисар (мајмун, коњ, кунић) – 65%;

бактерија и птице (голуб, кокошка, пингвин) – 65%;

бактерија и рептили (корњача, змија) – 65%;

бактерија и рибе – 65%;

бактерија и различите биљке – 66%.

Испоставља се да је код свих размотрених случајева разлика у величини истог реда. Другим речима: удаљеност између бактерија и свих других организама је једнака! Без обзира на огромне и фантастичне разлике између вишећелијских организама ниједна врста не би могла да послужи као међуврста између бактерије и било ког вишећелијског организма! Не може се рећи да су рибе или жабе бактеријама ближе од сисара, односно да су примитивније. Значи, еволуција није ишла преко риба, водоземаца и гмизаваца! Не постоји узлазна линија од најједноставнијих организама до развијенијих.

Други пример нам даје сличну слику. Кад се различити копнени кичмењаци, као што су водоземци, гмизавци, птице, торбари и сисари упореде са воденим кичмењацима (као што су рибе) испоставља се да се све групе животиња налазе на подједнакој удаљености (од риба).

Бактерија	65% - сисари
	65% - рептили
	65% - амфибије
	65% - рибе
	65% - инсекти
	66% биљке
Шаран (риба)	3% - жаба-бик (амфибија)
	13% - корњача (рептил)
	14% - кокошка (птица)
	13% - кенгур (торбар)
	13% - кунић (сисар)
	13% - коњ (сисар)

Исто ово важи и у погледу разлика између сисара и несисара (на пример, гмизаваца). Сви сисари се налазе на подједнакој удаљености од свих гмизаваца. Између гмизаваца и сисара нема спојних карика. Сличан однос постоји и између мањих група у оквиру сисара итд.

Нагласићемо да, како еволуционисти сматрају, група “примитивних” риба-хордата није претрпела еволуцију за последњих 350 милиона година, док су друге животиње, укључујући и рибе, еволуирале. Међутим, рибе-хордати су подједнако удаљене од свих осталих група, као и “савремене” рибе! Такође је занимљиво да у еволуцији врста већи значај има брзина размножавања, јер је мутација ефикасна само у случају да је наследе

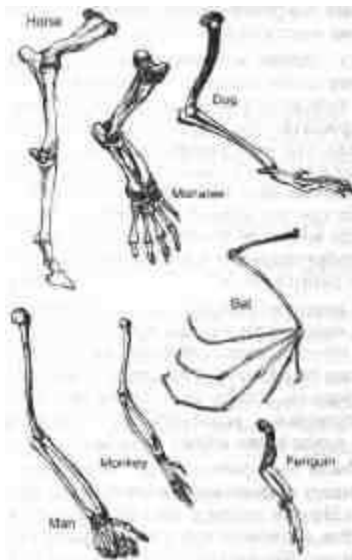
нове генерације. Што се брже одвија смена генерација подвргнутих мутацији тим пре може да дође до промене врсте. Међутим, без обзира на то што се миш размножава 100 пута брже од слона обе животиње се налазе на подједнакој удаљености од свих несисара...

Општи закључак: Удаљеност између СВИХ чланова једне групе и СВИХ чланова друге групе је (готово) увек иста. Невероватно је, али истинито да међублици нису нигде пронађени! Све групе биљака и животиња постоје паралелно, на једнаким принципима. Нема ниједне која би могла да се сматра претком у односу на неку другу. Примитивни преци у природи не постоје. Они постоје само у главама истраживача као апстракција, али се о њима увек говори као о нечем реалном.

Слично овоме, не може се говорити о сродству биљака и животиња преко неког заједничког претка. Ово не проистиче само из састава цитохрома Ц, већ и из грађе свих беланчевина хелија крви у организму. Грађа молекула беланчевина код различитих биљака и животиња може изгледати врло слично, али се при пажљивијем проучавању открива да ово ни у ком случају не може да послужи као аргумент у корист еволуције. Напротив, експериментални подаци потврђују теорију стварања посебних, међусобно изолованих група.

б) Хомологи органи

Код различитих животиња срећу се органи који имају једнаку структуру. Овакви органи се називају хомологи. На пример, предњи удови свих сувоземних кичмењака имају рамену, радијалну кост и кост лакта, као и сличну грађу и број прстију. Људска рука подсећа на грудно пераје кита, крило птице или слепог миша на шапу корњаче итд. По еволуционистима, оваква сличност грађе представља доказ да су све ове животиње настале од заједничког претка. Ова идеја је један од главних ослонаца еволуционистичке теорије све до наших дана!

Црт. 5. Сви кичмењаци имају исти план грађе предњих ногу. Еволуционисти сматрају да то сведочи о томе да су сви кичмењаци настали од једног заједничког претка.

На први поглед може се закључити да хомологија потврђује еволуцију, али брижљиво изучавање ове појаве доказује истинитост супротне тачке гледишта.

Као прво: премда је план грађе предњих удова код свих надземних кичмењака стварно исти, код многих врста се ови удови развијају из различитих ембрионалних ћелија уз учешће различитог генетског материјала! Кад би копнени кичмењаци водили порекло од једног заједничког претка развој предњих удова би код свих њих морао да буде повезан с аналогним ембрионалним ћелијама и аналогним деловима генетског материјала.

Као друго: предњи и задњи удови код свих копнених кичмењака су зачуђујуће слични по својој грађи и по ембрионалном развоју. Међутим, нико не тврди да су се задњу удови развили из предњих или да се они развијају из истих ембрионалних целина. Еволуционисти сматрају да су они настали независно једни од других као резултат случајних мутација. Међутим, како је могуће да се из чисте случајности од различитих ембрионалних ћелија услед измена потпуно различитих гена два пута развију потпуно исте структуре?

Предњи и задњи удови једне индивидуе исто као и предњи удови различитих животиња настају од различитих група ћелија ембриона, имају различите функције, грађа им се разликује... али притом имају исти план грађе! Ово је двоструки изазов еволуционој биологији, која у овоме покушава да види развој услед случајног нагомилавања малих мутација.

Могло би се навести још много примера. Тако, сви бубрези кичмењака имају исту грађу и функцију, али они код многих врста такође настају од различитих ћелија ембриона уз учешће различитог генетског материјала. Исто ово важи и за органе за варење. Хомологија или нешто слично не доказују сродност или еволуцију. Узмимо, на пример, очи главоножаца-мекушаца, које имају велике сличности с човековим. Да ли је човечанство настало од главоножаца? Кљунаш има кљун патке и реп дабра. Да ли је он прелазни облик између патке и дабра? Хомологи органи пре сведоче о постојању једног Конструктора који има одређени план и користи општи пројекат за стварање ових или оних делова биљака или животиња него о њиховом сродству. Предњи удови копнених кичмењака су више-мање исте грађе, јер сви они морају бити покретни у свим смеровима и прилагођени већим оптерећењима.

Закључак

Дарвин је апсолутно био у праву одбацујући учење о непроменљивости врста. Заиста, врсте имају способност да се мењају. Међутим, то не значи да еволуција постоји! У еволуцију се може само веровати, а чињенице су следеће:

1. Између основних типова постоје одређене и несавладиве границе.
2. Унутар основног типа, па чак и врсте постоји велика разноликост облика.
3. Приликом адаптације, укрштања и мутација користи се само материјал који већ постоји. Не свара се нови генетски материјал.
4. Генетски материјал увек постоји у савршеном облику (осим случајева наследне патологије). Када има много мутација (које су наводно неопходне за еволуцију), облик се увек погоршава (деградира).
5. Природни одабир не ствара снажније индивидуе, већ чува врсту од изрођавања одбацујући слабије или мање прилагођене организме. На тај начин оно такође обезбеђује адаптацију врсте на измене у њеној средини и на различите климатске услове. Улога одабира јесте стабилизација популације.

6. Природа обилује врстама с изузетно необичним и ћудљивим својствима, спољашњошћу, механизмом за исхрану и размножавање. Ово је у супротности с идејом природног одабира и опстанка најприлагођенијих.

7. Већина хомологих органа, строго говорећи, уопште није хомологна, и због тога не може да послужи као доказ еволуције. Органи су често грађени на сличан начин, јер треба да испуњавају сличне функције у сличним условима: на пример, функцију кретања и примене силе.

8. Нико нема једноставније претке. Узлазна линија еволуције није пронађена ни у природи, ни експериментално, ни на нивоу молекуларне биологије. Све групе биљака и животиња постоје истовремено на једнаким основама.

У савременом свету се не може наћи ниједан доказ у прилог еволуцији. Сва посматрања и експерименти говоре у корист теорије стварања. Ипак, многи истраживачи сматрају да потврду еволуције треба тражити у фосилима. Тако професор Данбар (еволуциониста) тврди: “Фосили су једини доказ да се живот развијао од једноставнијих облика ка све сложенијим.” Сад ћемо прећи на разматрање ове тврдње.

Глава 3.

Докази у корист еволуције у свету фосила

Фосили или окамењени остаци су по правилу окамењени остаци биљака, животиња или људи који су се сачували у седиментним стенама. У току много година биле су пронађене и проучене буквално милијарде фосилних остатака. Они су класификовани по групама и у свакој групи су систематизовани од једноставнијих облика ка сложенијим. Еволуционисти сматрају да фосили јасно сведоче о постепеном развоју (еволуцији) органског живота од најједноставнијих једноћелијских организама до биљака, животиња и људи који данас постоје. Као најраспрострањенији докази служе окамењени остаци људи, коња и такозваних “прелазних облика”.

А) Човечанство

Човекова еволуција је омиљена тема у средњој школи. Сви се ми сећамо измишљених цртежа длакавих мајмуноликих људи с примитивним оруђем у рукама, како понекад седе око ватре у пећини. Ови цртежи бивају веома живописни. А шта кажу чињенице?

Окамењени људски остаци се обично деле у три групе:

1. Директни претходник човека (*Australopithecus*).
2. Праисторијски човек (*Homo erectus* – усправни човек).
3. Савремени човек (*Homo sapiens* – разумни човек).

Еволуционисти у овим групама виде три стадијума у развоју човечанства. По њиховом мишљењу формирање човека од примитивног мајмуноликог бића је трајало више од четири милиона година. Креационисти, пак, сматрају да од настанка човечанства није прошло више од шест до десет хиљада година и да је Адам у потпуности изгледао као савремени човек.

1. Директни претходник човека (*Australopithecus*).

По учењу еволуције аустралопитекуса (што у преводу значи “живи мајмун”) је живео пре око два до четири милиона година у Африци. У ову групу спадају такозвани зинджантроп и “*Homo habilis*” – “вешти човек. Његове накарактеристичније особине су: обим мозга 450-600 см³ (код савремених човеколиких мајмуна 300-600 см³; код савременог човека – 950-2000 см³), маса 35 кг, висина 120 см, дугачке руке и кратке ноге, истакнути предњи зуби, мање масивна чељуст него што је код већине савремених мајмуна, релативно мали очњаци. Изгледа да су зуби и чељуст аустралопитекуса веома много подсећали на зубе и чељуст галада (*Theopithecus galada*), савремене врсте репатих мајмуна који данас обитавају у Етиопији. Ова претпоставка се заснива на чињеници да су и једни и други прилагођени за употребу мање-више исте хране. Облик карлице сведочи о томе да је држање ових мајмуна било усправније од савремених, али су у кретању ипак користили сва четири уда. Укратко, аустралопитекуси су имали мозак и зубе као мајмуни, кретали су се као мајмуни и изгледали су као мајмуни. Несумњиво је да је то једноставно изумрла врста мајмуна.

Ричард Лики, светски познати антрополог је пронашао остатке костију човека који личи на савремене житеље Источне Африке недалеко од места на којем је пронађен аустралопитекус. Еволуционисти сматрају да су ови остаци стари 2,6 милиона година. То значи да је овај човек живео истовремено кад и аустралопитекуси. Дакле, аустралопитекс никако није човеков “предак”, чак ни по подацима еволуциониста!

Црт. 6. Три замишљене реконструкције једне лобање аустралопитекуса.

2. Праисторијски човек (*Homo erectus* – усправни човек)

Како тврде еволуционисти, првобитни човек овог типа је живео у пећинама пре више од 500.000 година. У ову групу спадају хајделбершки човек, јавантроп (јавански човек) и синантроп (кинески човек). Сви они су користили оруђе, а такође су знали да пале ватру. Њихове карактеристичне особине су: обим мозга 1000 см³ или више, висина 160 см, кости су сличне костима савременог човека, нема много избачених зуба, вилица је прилично масивна, али је много мања него што је код аустралопитекуса, лобања је плосната и дебелих костију, нема браде, зуби су мали, кости изнад очних шупљина су масивне.

Мозак запремине 1000 см је у границама димензија мозга савременог човека (950-2000 см³), просечан обим је 1400 см³). Истурена вилица се и данас среће код појединих индивидуа. На неким острвима Тихог океана и данас живе читава племена са сличним чељустима.

По мишљењу неких научника, грађа усправног човека је подвргнута дегенерацији због укрштања између блиских рођака, недовољне исхране и неповољних услова животне средине (хладноћа, неплодно тле, влажне пећине, премало сунчеве светлости, итд.). Ови фактори су изазвали такве дефекте у развоју као што су патуљаста раст и рахитис (болест која настаје услед недостатка витамина D).

Треба рећи да многе особине човековог изгледа као што су израз лица, запремина мишића и количина длака не могу да се установе. Сва приказивања ових особина су чиста измишљотина, плод уметникове маште (види цртеже на стр. ____).

3. Савремени човек (*Homo sapiens* – разумни човек)

У ову групу спадају “првобитни” неандерталац и развијени кромањонац који је иза себе оставио предивне цртеже пре отприлике 100.000 хиљада година. Он је цртао, гајио цвеће и користио различито оруђе за рад. Карактеристичне црте су: запремина мозга 1600 см³ (200 см³ већа од просека савременог човека), висина 160 см, истакнуте вилице, глатка масивна лобања, одсуство браде, дебели лукови обрва. Неки неандерталци су ходали у благо погнутом положају. Ово је вероватно последица истих оних дефеката као код усправног човека (види раније). По свему осталом скелети неандерталаца у потпуности изгледају као скелети представника неких данашњих “примитивних” племена. У старим уџбеницима неандерталац се још увек дефинише као првобитни предак савременог човека, али он практично не би био превише упадљив међу савременим људима.

Црт. 7. Неандерталац. Често се приказује као мајмунолико биће, премда се он практично готово не разликује од човека савременог изгледа.

Ако би се неандерталац међу нама још по нечему издвајао, то би био само необично велики обим његове лобање. Приметићемо успут, да интелигенција не зависи од величине мозга. Људи са запремином мозга од 2500 см³ нису паметнији од људи чија запремина мозга износи 1000 см. Вероватно да праисторијски човек није био примитивнији од савремених људи. Свој високи ниво развоја дугујемо прецима. Могло би се рећи да стојимо “на њиховим раменима”. Савремени човек би такође користио оруђе начињено од дрвета и камена кад би живео на пустом острву и кад не би знао где се налазе руда гвожђа и други корисни минерали.

Ако интелигенција не зависи од величине мозга (другим речима, ако он није претрпео еволуцију), како је она уопште настала? Људски разум је непосредна Божија творевина, исто као и самосвест, етика, љубав и вера. Ови квалитети се нису развили постепено захваљујући еволуцији већ представљају човекове исконске специфичне особине.

Б) Коњ

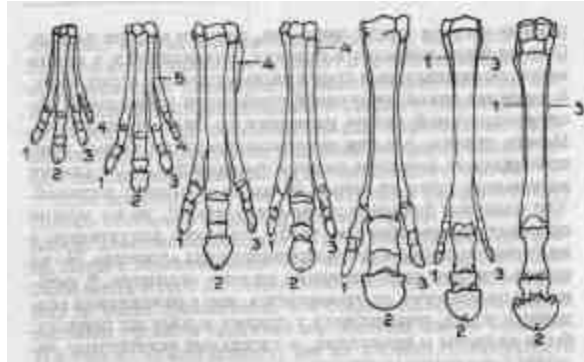
Други класичан пример, који служи као доказ еволуције јесте шема развоја коња. По теорији еволуције коњ се развио пре око 60 милиона година из првобитног малог четворопрстог коњића величине пса, у савременог једнопрстог тркачког коња.

У различитим слојевима земљине коре и на разним местима по читавом свету, углавном у Северној Америци, било је пронађено око триста подврста коња. Фосили су имали један, два, три или четири прста. Они нису нађени у наслагама које се налазе на једном месту, већ су се могли наћи у најразличитијим слојевима по целом свету. Нормална поступна линија развоја није пронађена у границама ниједне јединствене територије. Између осталог сви ови остаци очигледно припадају коњима различите величине – од најмањег понија до највећих тркачких коња. Што се тиче облика и броја копита, они се могу изабрати тако да се створи утисак о постојању еволуције унутар основног типа “коњ”. Али, то су у ствари само варијације на тему “копито”. У уџбеницима биологије не помиње се да су у седиментним стенама које припадају истом периоду пронађени и једнопрсти и тропрсти остаци коња. Савремени коњи су живели у истом периоду као и такозвани “примитивни” коњи. Другим речима, ови праисторијски коњи нису примитивни претходници савремених коња, већ су једноставно изумрле подврсте које спадају у основну врсту “коњ”.

Претпоставимо да се еволуција коња заиста догодила. Међутим, како у том случају објаснити разлике у броју ребара? Прво их је било 18, потом 15, затим 19, и на крају поново 18. Сличне варијације су видљиве и у броју пршљенова у крстима. У наше време се исто тако понекад рађају коњи и муле с неколико сувишних палаца на свакој предњој нози, који се завршавају копитама – исто као код “првобитних” коња. Зато нема ничег чудног у постојању тропрстих коња у прошлости. Овим се само доказује да су унутар основне врсте “коњ” могуће подврсте које се међусобно битно разликују.

Замислимо да кроз хиљаду година неки истраживач нађе неколико стотина остатака савремених раса паса, од бернардинца закључно са патуљастом пудлицом. Да ли он може да сматра да су све ове подврсте живеле истовремено и да су настале од једне

исте врсте паса и за веома кратко време? Уколико би овај истраживач био еволуциониста он би одмах изнео претпоставку о еволуцији пса, нарочито ако “фосил” патуљасте пудле буде пронађен испод слоја земље у којем је пронађен “фосил” бернардинца.

Црт. 8. Предње ноге изумрлих врста коња могу се распоредити на овај начин како би се створио утисак да постоји еволуција унутар основног типа “коњ” (бројеви означавају број прстију).

В) Међуврсте

Уколико сматрамо да је макроеволуција могућа, то значи да би морало постојати постепено нагомилавање измена не само унутар основних типова већ и приликом преласка из једног основног типа у други. Због тога се претпоставља да се међу окамењеним остацима морају наћи животиње које заузимају неки међуположај између два савремена основна типа. Ове животиње као прелазне форме не смеју припадати ниједној од врста које данас постоје.

У Дарвиново време овакве међуформе нису пронађене. Сам Дарвин је прилично оптимистички изјављивао да ће “спојне карике” вероватно бити пронађене када буде пронађено више окамењених остатака и када се прошире наша знања о њима. “Јер,” мислио је Дарвин, “ако је еволуција постојала, мора бити да постоји безброј прелазних облика и њихови остаци се чувају негде у земљиној кори.” На пример, ако гмизавци еволурирају у птицу обавезно мора да постоји на хиљаде прелазних облика који одражавају претварање предњих шапа у крила. узгред буди речено, велико перо се састоји од милион малих кукица које спајају ситна перца у густо непробојно перо. Како се догодило да се свака од њих с математичком прецизношћу налази на неопходном месту? Зар је то резултат случајних мутација? Постепена метаморфоза једноставног срца гмизавца у прилично специјализовано срце птица је такође морала бити праћена мноштвом прелазних форми. Исто ово се може рећи и за органе за варење, као и за плућа итд. Притом се мора имати у виду да је непрекидно обављање, на пример функције дисања, од животне важности за организам. Најмањи поремећај изазива смрт у року од неколико минута! Свака посебна прелазна форма би, наравно, морала имати хиљаде потомака са истим овим својствима. Ове милијарде форми би се морале сачувати негде у слојевима земље, зар не?

Прелазак од бескичмењака у кичмењаке би такође морао проузроковати стварање милиона различитих прелазних облика. Бескичмењаци имају меке унутрашње делове и тврде спољашње (спољашњи скелет инсеката). Кичмењаци насупротив томе имају чврсте унутрашње делове (унутрашњи скелет код сисара) и мек спољашњи покривач. Тако да

није само скелет морао да претрпи потпуну измену, већ и мишићи, који су причвршћени за скелет. А шта тек да се каже за нервни систем, који се код бескичмењака слободно шири по читавом телу, а код кичмењака обавезно пролази кроз кичму? Да је еволуција стварно постојала, односно, да су једне групе животиња настале од других, читав свет окамењених остатака би се састојао од прелазних облика. А жива природа би требало да врви од милиона “полупечених” животиња и прелазних организама.

Прелазни облици нису пронађени

Дарвинова очекивања се нису испунила. Без обзира на милијарде окамењених остатака који су пронађени у читавом свету прелазни облици нису пронађени. Све многобројне групе биљака и животиња од самог почетка имају коначан облик. Чак и познати еволуционисти у својим дневницима пишу: “Више се не може тражити оправдање у малом броју пронађених остатака. Њихов досадашњи број је толико велик да се више не могу ни обрађивати. И без обзира на то, историја ископаних остатака се углавном састоји од празнина.” И још: “Ове празнине су објективна реалност, оне никада не могу бити попуњене.”

Порекло инсеката се никако не може објаснити са тачке гледишта теорије еволуције. Инсекти чине толико засебну групу у животињском свету да за њих чак ни теоретски не може бити пронађена задовољавајућа веза с било којом другом групом животиња. Још је теже дати објашњење порекла биљака, ако је то уопште и могуће, него за животињски свет. Дарвин је порекло биљака-цветница назвао “страшном тајном”. Професор Корнер (еволуциониста) је рекао: “За човека без предрасуда палеонтолошки летопис фосила биљака сведочи у корист теорије стварања.”

Као што је било наведено у првој глави, можемо да поверујемо у теорију еволуције уопштено, али чим се дотакнемо детаља машта нас издаје. Да ли је можда, на крају крајева, једина могућа алтернатива ипак стварање света?

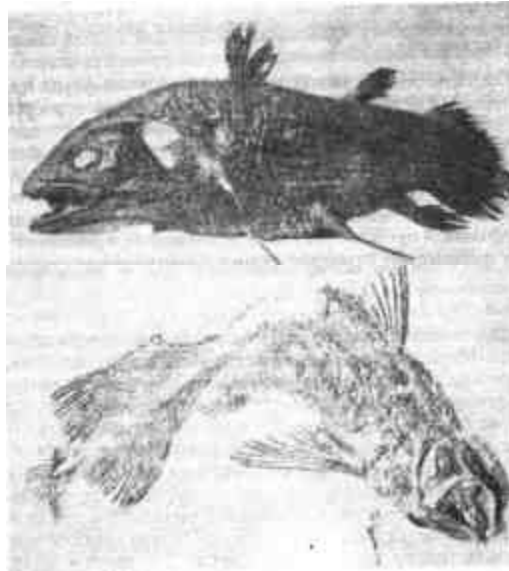
По теорији еволуције, сва флора и фауна је настала од једноћелијских микроорганизама (најједноставнијих). Путем ћелијске деобе настали су облици који се састоје од 2, 4, 8, 16, 32, 64, 128, 256 итд. ћелија. Занимљиво је да у свету окамењених остатака нема врста које се састоје од толиког броја ћелија. Између једноћелијских организама и организама од (приближно) 500 ћелија зјапи велика празнина. Не постоји ниједна прелазна форма између једноћелијских организама и организама који се састоје од 500 ћелија. Дешава се да се једноћелијски организми групишу у колоније у облику лопте, али они притом остају потпуно међусобно независни једноћелијски организми!

Други проблем теорије еволуције се састоји у следећем. Не само да су се све групе животиња појавиле као коначно формиране – њихова појава је за све остало била изненадна и истовремена. По теорији, ово уопште није било тако. Како уче еволуционисти, 4,5 милијарде од почетка постојања нашег света на Земљи није било живота, изузев малог броја једноћелијских организама. Међутим, слојевима земље чија се старост процењује на 500 милиона година, наилазимо на представнике свих већих или мањих групација у животињском свету осим инсеката и кичмењака. Објашњење ове појаве ће бити дато касније.

Две познате карике које недостају

Ресоперка (врста рибе, која се такође назива “латиметрија”) у току дугог низа година је имала репутацију очигледног примера прелазног облика између риба и водоземаца. Еволуционисти сматрају да је ова риба живела пре отприлике 70-220 милиона година и да је касније изумрла, али... 1938. и 1952. године ухваћена је жива и здрава у

океану близу Мадагаскара! Кад је била извучена из морских дубина постало је очигледно да је то обична риба, а не никаква прелазна форма. Овај пример показује да окамењени остаци могу бити нетачно оцењени, нарочито ако истраживач већ има створено мишљење о пореклу живота! Ресоперка је само један од многих примера захваљујући којима очигледно видимо *circulus vitiosus* у расуђивању, што је типично за учење о еволуцији. За оне који верују у еволуцију свако откриће служи као њен доказ.

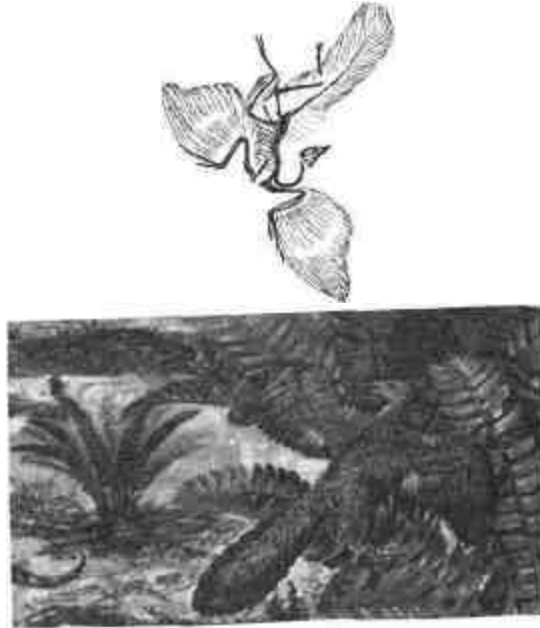

Црт. На основу фосила (фотографија доле) ресоперка је био уврштена у прелазне облике. Кад је био ухваћена жива ресоперка (фотографија горе) постало је јасно да је то обична риба.

Археоптерикс се до сада наводио као изразит пример прелазног облика претварања водоземаца у птице. Археоптерикс је представник изумрле врсте птица, величине голуба који је имао добро развијена крила и био је топлокрван. (Водоземци су покривени крљуштима и хладнокрвни су.) Археоптерикс је имао зубе и дугачак реп (види цртеж). Ове особине се не срећу код савремених птица, али су карактеристичне за неке изумрле врсте. Крила археоптерикса су се завршавала канцама. У наше време ово се среће, премда ретко: код птице турако (Африка) и гоацин (Јужна Америка). Уз помоћ ових канци младац гоацина може да се попне на дрво. Ипак, и турако и гоацин су стопостотне птице. И археоптерикс је такође био права птица. Имао је добро развијено перје, као и свака савремена птица, и мозак му је био истог типа као и код свих птица (по Мајклу Дентону). Очигледно је да то није био “примитивни предак” савремених птица. Између осталог, у геолошким слојевима исте старости у којима је пронађен археоптерикс пронађене су птице сличне савременима.

Археоптерикс је вероватно имао ограничену способност летења, био је грабљивица, углавном се кретао по земљи, слично као савремена птица-секретар (*Sagittarius serpentarius*), која живи у Африци. Његова грађа личи на грађу неких грабљивих диносауруса који су се такође кретали на две ноге. Али, иако су они водили сличан начин живота, то не значи да су рођаци. Грађа његовог скелета одговара својим функцијама, исто као и код свих животиња и људи. Ножице неких птица и неких

водоземаца су у извесној мери сличне. Међутим, то није доказ у корист еволуције, већ је пре доказ да постоји један Конструктор, Који је користио исти пројекат за конструисање животиња, које су предодређене да живе у сличним условима у циљу њиховог најбољег прилагођавања.

Црт. 10. На основу окамењених остатака (фотографија горе) еволуционисти су закључили да археоптерикс представља прелазни облик. Међутим, он поседује све особине потпуно формиране птице.

Многи научници сматрају да постепени развој живота на Земљи није могућ... Ипак, да би се објаснио настанак живота без “ангажовања” Бога, они предлажу најфантастичније идеје. Неки претпостављају да еволуција није текла постепено него скоковито: животиња одједном по вољи случаја добија нови орган, или се одједном изненада рађа нова врста. На пример, неки гмизавац полаже јаје, а из њега се излегне птица! Ова идеја “не сасвим безнадежних наказа” може бити истинита још мање него постепени развој, у који је веровао Дарвин. Осим тога, где би ова “не сасвим безнадежна наказа” нашла себи партнера за стварање потомства?

Други сматрају да еволуција тече споро у виду многобројних малих мутација, али само у току кратког временског периода, после чега задуго престаје. Сличне теорије су последње прибежиште за објашњење зашто данас не можемо да посматрамо еволуцију... Понеки истакнути научници чак верују у то да је живот на Земљу донет из космоса преко аминокиселине која се садржала у метеоритима. Ово би заиста било чудо! Али живот који би могао да води порекло са других планета, срео би се са истим проблемима као и овде на Земљи. Тако да ни то није од помоћи.

Закључак

1. Свет окамењених остатака не доказује еволуцију. Окамењени остаци само показују да унутар основног типа може доћи до измена у прилично великом дијапазону.

2. Прелазни облици не постоје ни међу рибама, ни међу птицама, ни међу једноћелијским организмима, ни међу мајмунима, ни међу људима.

3. Открића у седиментним стенама земљине коре указују на изненадну “експлозију” живота у његовој бесконачној разноликости.

4. Сви основни типови су од самог почетка имали потпуно формиране особине. Не постоје никакви првобитни облици који воде ка сложенијим представницима своје групе.

5. Границе између основних типова у свету фосила се подударују с одговарајућим границама у савременој природи.

6. Човек није “префињена животиња”, него је потпуно посебно биће с особинама које нису могле постепено да се развију.

Укратко, сви експерименти и сви фосили не указују на свет који се развијао него на постојање готовог света од самог почетка. Ипак, многи људи верују у еволуцију. Они се позивају на методе одређивања старости минерала, “које доказују” да су Земља и окамењени остаци веома стари. У следећој глави ћемо ближе размотрити ове методе.

Глава 4

Како одредити старост минерала?

Тачно одређивање старости минерала и окамењених остатака који не премашују пет-шест хиљада година обично не представља проблем. Овоме погодује постојање одговарајућих информација у старој књижевности или поређење с другим минералима чија је старост тачно позната. У неким случајевима успешно се одређује старост по броју слојева глине који се налазе изнад пронађеног објекта (сваки слој, на пример, одговара једној години). Ако је, пак, објекат старији од пет хиљада година његова старост не може бити непосредно одређена. У том случају се морају користити различите теорије и помоћни прорачуни.

Еволуциони модел претпоставља да су сви процеси и закони увек били исти као сад, и посебно, да ако се брзина ових процеса и мењала, то није била велика промена. Ова претпоставка носи назив “принцип униформизма”. Тврди се да су знања савремених закона природе и процеса довољна за објашњење порекла и развоја свега што постоји на свету, или, као што је то први формулисао шкотски геолог Џејмс Гутон: “Садашњост је кључ за познање прошлости.” Ова тврдња је постала главна аксиома класичне теорије еволуције.

По овој теорији старост Земље износи пет милијарди година. Ово није могуће доказати, али на основу тога што сада сви природни процеси теку тако споро еволуционисти изводе задључак да је читав процес еволуције трајао милијардама година. По њиховом мишљењу савремена флора и фауна (укључујући и човечанство) настале су стотинама година после настанка најједноставнијих облика живота. Стари слојеви не могу да садрже окамењене остатке савремених органских облика, због тога што савремене биљке и животиње у то време нису постојале.

По еволуционистима најбољи начин за одређивање старости слојева Земље представљају “камени остаци-репери (маркери)”, или методе које користе радиоактивне елементе.

А. Окамењени остаци-репери

У многим наталоженим слојевима земљине коре постоје пронађени окамењени остаци који се не срећу ни у једном другом слоју. Овакви окамењени остаци се називају “реперима”. По теорији еволуције, то су остаци биљака или животиња које су живеле у одређеној ери и које су касније изумрле. Кад се у наталоженим слојевима нађе овакав фосил-репер сматра се да се дати слој формирао у истом периоду у којем су живеле пронађене биљке или животиње. На тај начин може да се одреди старост свих слојева земљине коре у којима се налазе окамењени остаци биљака или животиња.

Ако се у било ком слоју нађу триглобити (бића која подсећају на велике зидне мокрице), по еволуционом моделу старост овог слоја се процењује на 220-600 милиона година. Ако се нађу амонити (врста мекушаца са спирално уврнутом шкољком), дати слој се датира у временском периоду 70-220 милиона година. Остаци сисара пронађени у таложним стенама указују на старост која не премашује 100 милиона година.

Ова метода се у потпуности заснива на принципу да најстарији слојеви сигурно садрже најпростије облике живота. Спољашњи изглед слоја не говори ништа о његовој старости. Он се одређује само на основу окамењених остатака који се у њему налазе! Ако су у слоју пронађени једноставнији облици он се сматра старим, а ако су пронађени сложенији облици – младим. Такав начин расуђивања није баш претерано научан. Прво се узима на веру исправност теорије еволуције и тврдња која из ње проистиче, тј. да се окамењени остаци морају појављивати по одређеном редоследу. Затим се исти ови окамењени остаци користе као доказ дате теорије. Очигледно је да сличним расуђивањима поново упадамо у *circulus vitiosus*.

Црт. 11. Трилобити “доказују” да старост земљиног слоја износи од 220 до 660 милиона година.

Недавно су се појавиле различите чињенице из којих следи да датирање уз помоћ руководећих окамењених остатака није поуздано. С овим чињеницама се треба ближе упознати, јер се сматра да је метода руководећих окамењених остатака најважнија и она се користи за повезивање свих других метода у одређивању старости.

Црт. 12. Амонити “доказују” да је дати слој земље стар од 70 до 220 година.

Следећа открића су толико убедљива да се ниједан еволуциониста не усуђује да их озбиљно прихвати из страха да ће бити преобраћен у другу веру.

Сензације у свету руководећих окамењених остатака

1. На многим местима по читавом свету пронађени су фосили дрвећа чија се стабла истовремено налазе у два или три слоја каменог угља, при чему су понекад у положају “наглавачке (види фотографију на стр. ___). Тако је у близини Њукастла (Енглеска) било пронађено окамењено дрво дужине 18 метара, које по дијагонали сече десет слојева каменог угља. Ова чињеница служи као доказ да су се сви слојеви образовали истовремено у врло кратком року, јер би у противном случају дрво већ иструлило. Међутим, еволуционисти сматрају да се сваки слој каменог угља формира хиљадама или милионима година!

Исто је и што се тиче гигантских остатака диносауруса. Чак и када леже на боку ове огромне животиње имају висину од пет метара. Да су се таложни слојеви формирали милиметар по милиметар у току врло дугог временског периода труп животиње би иструлио много пре него што би био прекривен у потпуности.

2. У америчким државама Вирџинији и Пенсилванији у слојевима из доба каменог угља, који су по еволуционој методи стари 300 милиона година били су пронађени отисци трагова људских ногу. У отисцима су пронађени триглобити, одакле проистиче да су људи нагазили ове животиње кад је овај слој земље био још мек, односно не касније од 220 милиона година!

3. Године 1866. у Калифорнији у округу Калаверас, и 1860. године у Италији око Кастенедола биле су пронађене људске лобање чија је старост одређена као најмање 10 милиона година. Године 1880. близу истог овог места у Кастенедолу, у истом слоју земљине коре била су пронађена два дечја скелета. Својевремено се о овим открићима много писало у штампи, али су она касније више-мање пала у заборав. – NB: Сва горе поменута открића су пронађена за време извођења радова на ископавању у потпуно очуваном виду, чврсто “упакована” у земљиној кори.

4. С времена на време бивају пронађени такозвани “живи окамењени остаци-репери”, то јест, појављују се представници флоре и фауне чији су се окамењени остаци користили за одређивање старости слојева земљине коре. До 1938. године окамењени остатак рибе ресоперке је служио као доказ да је слој у којем се она налази стар између 70 и 220 милиона година, јер ова риба никад није била пронађена у слојевима из каснијих периода. Изненада, 1938. и 1952. године она је била ухваћена жива и здрава у морским дубинама близу Мадагаскара! Другим речима, старост слоја коју су еволуционисти процењивали на 200 милиона година могао се исто тако формирати пре свега 500 година.

Пре неколико година у Кини је мила пронађена метасеквоја. Иако се сматрало да је дрво изумрло пре 20 милиона година оно данас расте у вртовима широм света! Слично томе, били су пронађени и други “живи окамењени остаци” међу гмизавцима, рибама, мекушцима и дрвећем. Вероватно је да ће бити пронађено још много “живих окамењених остатака-репера”, јер су то већином морски становници, а океанске дубине засад заправо нису ни истражене.

5. Испоставља се да се врло стари таложни слојеви налазе изнад млађих. На пример, у америчкој држави Вајоминг слој од три стотине милиона година налази се изнад слоја од шездесет милиона година. Он има облик троугла са странама од 50 и 100 километара (површине од 3000 квадратних километара). Еволуционисти сматрају да је читав овај слој нанет на млађи слој земљине коре! Други примери пронађених старијих слојева изнад млађих јесу планине Матерхорн и Митентроп у Швајцарској. Излазак из настале ситуације се постиже претпоставком да се Матерхорн, заједно са другим планинама померио на раздаљину од 100 километара на место на којем се сада налази. Митентроп се, по мишљењу неких еволуциониста, овамо преместио, ни мање ни више него из Африке.

А ипак је чудно да су се премештали само врхови планина (како је то могуће?) и да су ове две планине које се налазе тако близу једна другој могле овде да доспеју тако различитим путевима. Осим тога, нема никаквих видљивих трагова тога да су се ова померања заиста дешавала. У свим описаним случајевима – и десетинама других по читавом свету – слојеви, о којима се говори једноставно се налазе један изнад другог. Они се не налазе негде дубоко испод земље, већ су видљиви голим оком. Ништа не сведочи о томе да су се они премештали: нема ни пукотина ни разрушених или смрвљених планинских слојева, ни облутака, ни шљунка. У близини чак и најмањих ледника увек постоје облаци, а овде од њих нема ни трага ни гласа. Како је то могуће? Сила која би била потребна за померање такве планинске масе морала би да створи огромне наборе на земљиној кори, да смрви и разнесе читаве масиве планинских слојева!

Црт. 13. Планина Метерхорн: зар прелазак-скок од 100 км није оставио никаквог трага?

У извесној мери постоји могућност малих померања, али само под условом да се слојеви формирају док су још меки и покривени водом. Меки слојеви не стварају ни пукотине, ни облутке док се у води знатно смањује њихова тежина, а течност им служи као “мазиво”. Дакле, један слој лакше може да склизне на други. Али до овога је могло доћи само у условима катастрофе, на пример – у светском Потопу.

Благо речно, поузданост метода за одређивање старости помоћу руководећих окамењених остатака је веома сумњива. Кад се теорија не слаже са стварношћу излаз се тражи у веома чудним и невероватним хипотезама, јер ће се иначе срушити читаво учење о еволуцији као кула од карата. С научне тачке гледишта теорија еволуције је неодржива. То је фантазија без реалне основе, јаје без кокошке.

Б. Радиоактивни елементи

а) Уранско-оловна метода

Уран је радиоактивни елемент који се у току времена распада на низ других елемената док се на крају, не претвори у олово нарочите врсте (радиоактивни изотоп олова). Да би се половина дате количине урана претворила у олово мора да прође 4,5 милијарди година. С обзиром на то да до распада урана долази толико споро он се користи за одређивање старости најстаријих објеката. Насупрот томе, радиоактивни угљеник се користи да би се установила старост млађих органских материја. Треба имати на уму да су ове методе ушле у употребу кад је старост различитих слојева земље већ у потпуности била одређена помоћу окамењених остатака-репера. Дакле, радиолошке методе нису независне него се уклапају у оквире већ постојећег система. Њихови резултати се увек проверавају методом окамењених остатака-репера.

Старост слојева земље се прво оцењује помоћу фосила-репера, при чему се сматра да је њихова старост позната. (Као што је већ поменуто, њихова старост у ствари није позната, јер се одређује на основу претпоставки да су фосили једноставнијих организама на стотине милиона година старији од остатака сложенијих облика живота.) Затим се одређује количина урана и олова коју дати слој садржи. Уколико се испостави да је однос олова и урана исти као у било ком другом слоју сматра се да су ови слојеви подједнако стари. Уколико се добијена величина разликује од познатих, старост слоја се израчунава помоћу формула које узимају у обзир брзину распада урана.

Ова метода није поуздана због следећа три разлога.

1. Немогуће је сазнати која се количина урана, олова и прелазних елемената распада од почетка налазила у првобитном слоју. Другим речима, можете да пронађете мало урана и много олова, што ће вас навести на закључак да је слој веома стар. У ствари, слој може бити млад, али с великим првобитним садржајем олова.

2. Ниједан систем у природи није затворен. Другим речима, уран и олово могу, на пример, да се испирају из слоја подземним водама које циркулишу земљином кором, што се заправо стално дешава. С друге стране, обично олово лако захвата мале честице (слободне неутроне) из околних слојева, стварајући радиоактивни изотоп, што може да наведе на лажан закључак у погледу првобитног садржаја урана у овом слоју. И испирање урана и претварање олова представљају два од многих разлога због којих старост слоја може бити приказана као много већа.

3. Брзина распада радиоактивног елемента није обавезно стална величина (сетимо се атомске бомбе, где до реакције долази тренутно). Истина, треба рећи да се брзина распада мења произвољно, јер је то процес унутар атома. Али, ако је на пример на ближој звезди дошло до експлозије, потпуно је вероватно, и чак је у складу с теоријом еволуције – да се на Земљу морао обрушити поток честица бомбардерског језгра урана. Овај процес би могао да изазове бржи распад урановог језгра, и сходно томе, резултат би био добијање веће количине олова него што је случај у нормалном процесу. У том случају би разматрана метода показала већу старост слоја него што то у стварности јесте.

Две аналогне методе користе односе “калијум-арагон” и “рубидијум-стронцијум”. Обе ове методе се проверавају уз помоћ методе окамењених остатака, и због тога су исто тако непоуздане. Три горе наведене примедбе и даље остају на снази.

Вреди поменути неколико занимљивих примера одређивања старости слојева уз помоћ наведених метода. Методом “калијум-арагон” старост савременог вулканског слоја, који је створен на Хавајима 1801. године је процењена на 3,5 милијарди година. Друга израчунавања старости једног истог планинског слоја на Хавајским острвима дата су у распону од нуле до 3,3 милиона година по различитим методама.

б) Радиоугљеничка метода

Супротност методи “уран-олово” и методи окамењених остатака-репера представља метода радиоугљеника, која користи радиоактивни изотоп угљеника С-14, и која је погодна за одређивање узраста само релативно младих објеката. Распад овог угљеника се дешава толико брзо да кроз свега 5730 гдине остаје половина полазне количине (тј. период његовог полураспада износи 5730 година). Одређивање старости уз помоћ радиоугљеника С-14 је поуздано за објекте који нису старији од пет хиљада година (у крајњој линији, ако се не узимају у обзир светске катаклизме као што је Потоп). Професор В.Либи, проналазач ове методе је рекао: “Прве озбиљне потешкоће настају када

је у питању старост објекта од 8000 година. За старије објекте ова метода почиње да даје погрешне резултате, који су све већи што се дубље улази у старост преко осам хиљада година.” Дакле, чак и човек који верује у ову методу (и у еволуцију), признаје да су подаци о старости која премашује осам хиљада година више-мање непоуздани.

Угљеник С-14 се добија из азота који се у атмосфери ствара под дејством космичког зрачења. С-14 се у потпуности понаша као обичан угљеник и зато ствара угљен-диоксид CO_2 на потпуно исти начин. Угљен-диоксид биљке узимају из ваздуха и у процесу фотосинтезе га претварају у хранљиве материје. Животиње једу биљке и водоник се талози у њиховим телима. У току живота количина угљеника и радиоугљеника се стално обнавља. Кад биљка или животиња угине престаје доток угљеника у њихов организам. Угљеник С-14 који се више не обнавља наставља да се распада у организму тако да га у њему има све мање и мање. Ако се одреди количина угљеника С-14 у телу угинуле животиње може се израчунати време њене смрти. Ако је, на пример, у телу животиње пронађена половина полазне количине С-14, то значи да је од момента њене смрти прошло 5730 година.

У погледу ове методе постоје барем три примедбе.

1. Није могуће установити колики је био првобитни проценат садржаја угљеника С-14 у ваздуху. Мерења последњих година показују да се сваке године производи 25% више угљеника С-14 него што се распадне. Тако је чињеница да је у прошлости угљеника С-14 у ваздуху било мање него сад у складу с теоријом стварања света. Ово такође значи да израчунавања по овој методи увек показују увећане резултате.

2. Исто као и у случају када се ради о уранско-оловним методама брзина распада радиоактивног угљеника је у току времена могла да се мења, на пример, због утицаја горе поменутих честица (неутрина и слободних неутрона).

3. Организми узимају различите количине обичног и радиоактивног угљеника. на пример, старост шкољки и неких мекушаца који данас живе одређена је методом радиоактивног угљеника и износи 2300 година.

Закључак

1. Одређивање старости објеката млађих од пет хиљада година може бити извршено непосредно и прецизније, док се за старије објекте захтева примена теорије и специјалног рачунског апарата.

2. Коришћење основних, односно најпознатијих окамењених остатака заснива се на расуђивањима типа зачараног круга. Тврди се да се окамењени остаци налазе само у старим слојевима. Међутим, ако се у “старом” слоју налазе окамењени остаци савремених организама то се сматра доказом да је слој млад, а сви подаци који указују на супротни закључак се некако “објашњавају”.

3. У свету фосила пронађене су стотине чињеница које су у очигледној противречности с теоријом еволуције.

4. Одређивање старости планинских слојева посредством радиоактивних елемената почело је да се примењује тек кад је уз помоћ фосила-репера била направљена еволуциона хронолошка скала. Због тога радиолошке методе, будући да нису независне, нису поуздан инструмент за доказивање старости Земље.

5. Немогуће је сазнати који је био првобитни садржај урана и олова у слоју, као ни то да ли су наведени елементи били подвргнути неком утицају у току историје Земље.

Такође не можемо бити уверени у то да се брзина распада радиоактивних елемената није мењала.

6. Нема реалних и независних доказа за старост Земље, али еволуционистима иде у прилог да старост Земље буде велика зато што настанак живота и свих његових облика желе да објасне природним развојем.

Анализа метода које смо размотрили показује да теорија еволуције у многоме личи на веру, осим тога, она се често базира на расуђивањима типа зачараног круга. Сви подаци који указују на то да Земља није много стара се одбацују (види такође главу 6), а открића која сведоче о нетачности у одређивању ере се игноришу. У следећој глави ћемо размотрити неке природне законе, који се морају узети у обзир и који јасно указују на то да еволуција није могућа.

Глава 5 Еволуција није могућа

А) Природни закони

1. Први принцип термодинамике

То је један од најважнијих природних закона. Он гласи: енергија не настаје ни из чега и не нестаје, она само из једног облика прелази у други, али укупна количина енергије у Вациони остаје непромењена.

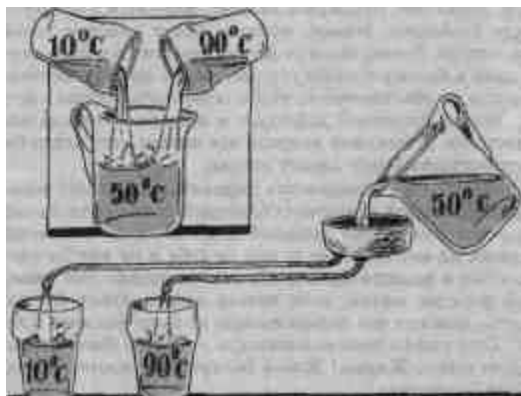
Материја је такође један од облика енергије (принцип атомске бомбе). Како је онда Вациона могла да настане ни из чега ако укупна количина енергије никад не може да се промени, ако ништа не може ни да се дода ни да се одузме?

Савремени еволуционисти сматрају да је Вациона настала из малог, али врло згуснутог “примарног облака” који је експлодирао са невероватном силом (такозвана Велика експлозија). Међутим, како је настао овај облак? Да ли је он створен ни из чега или је самовољно “искочио” ни из чега? На крају крајева, мора се начинити избор између две вере које се у подједнакој мери могу сматрати за научне или ненаучне.

2. Други принцип термодинамике

Овај важан закон тврди: сваки систем препуштен самом себи креће се у смеру од поретка ка хаосу. Другим речима, све ствари у Вациони имају тенденцију ка мешању и хаосу.

Ако укључите гас у кухињи молекули гаса ће се проширити по читавој кухињи. Ако помешате топлу и хладну воду молекули топле и хладне воде ће се измешати и као резултат ће се добити млака вода. Ови процеси су неповратни. Гас не може да се врати у горионик по својој вољи, топла вода не може аутоматски поново да се подели на топлу и хладну.

Црт. 14. Кад се помешају топла и хладна вода добиће се млака вода. Али млака вода не може сама да се подели на топлу и хладну.

Други принцип термодинамике (такозвани „закон назадовања“) тврди да све у свету тежи ка највећем могућем нередом под условом да не постоји утицај енергије споља. То се такође односи на жива бића. Управо због тога је живом организму потребно много енергије да би одржавао поредак у свом телу. Оно је увек заузето стварањем и поправљањем сложених молекула од којих се састоји. Чим престане да ради умреће, почеће да се распада, иструлиће и претвориће се у трулеж. Трулеж ће се, наставивши да се распада, претворити у скуп слободних атома које ће однети вода или ветар. Атоми се никад аутоматски не спајају у велики молекул. Молекули се никада аутоматски не уједињују како би образовали живу ћелију. Све у Вациони делује у супротном смеру. У неживој природи нема ничега што би могло да се одупре овом закону назадовања.

Једина могућност да се створи и очува поредак у Вациони постоји захваљујући активности живих бића. Без живота сложен и високоорганизован поредак не би могао да настане сам по себи и не би могао да се очува и одржи. Али, како је настао овај сложени поредак живота ако само живот може да га створи... уз то ако првобитно није било никаквог живота? Постоји само једна могућност: живот је створио неко Жив! Живи Бог је створио живот, Земљу и читаву Вациону.

Две примедбе еволуциониста

Често се наводи следећа примедба: у посебним условима поредак може да настане и без помоћи живих бића. Кристали снежних пахуљица, на пример, показују висок степен реда, настајући од хаотичног стања воде. Исто се може рећи и за камене кристале који се стварају од течних материја у дубинама Земље. Ови примери се често наводе као показатељ да у неживој природи произвољно може да настане поредак и да је због тога еволуција могућа.

Без специјалних формула тешко је детаљно објаснити зашто ова примедба нема смисла. Ради се о томе да атоми и молекули не само да имају тенденцију да се премештају и крећу хаотично, већ и о томе да теже да заузму положај у којем ће њихова енергија бити најмања. Испоставља се да се код многих материја најнижи ниво енергије достиже управо у стању кристализације. Ако се води одузме енергија (тако што се на пример, охлади) стварају се кристали снега или леда. Ако се одузме енергија течним материјама које се налазе у земљиној кори настаће прекрасни кристали драгог камења. Молекули у кристалима имају најмању могућу вредност енергије. Да би се они уништили потребна је

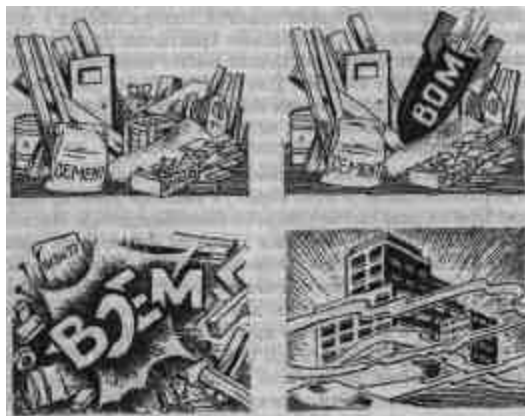
додатна енергија. Уопштено говорећи, да би се разрушили молекули у неживој природи увек је потребна додатна енергија.

Што се тиче молекула живих бића, овде делује супротни закон. Код ових молекула је висок ниво енергије. Приликом њиховог уништавања енергија се ослобађа. Управо због тога можете да се огрејете поред ватре од запаљених дрва, угља или нафте који представљају остатке живих организама. Из истог овог разлога и храна коју користимо нам даје енергију за рад, спорт и за обављање других животних функција.

Извући ћемо следећи закључак: Молекули кристала могу да се стварају спонтано зато што имају низак енергетски ниво (кад се стварају ови молекули ослобађа се енергија). Молекули живих организама не могу да настану спонтано зато што имају низак енергетски ниво (за стварање ових молекула потребна је додатна енергија). Због тога ове молекуле могу да стварају само жива бића.

Друга примедба гласи: “Еволуција на Земљи је могућа, јер Земља није била препуштена самој себи. Она је стално добијала енергију од сунчаног зрачења. А при довољној количини енергије она је могла бити употребљена за формирање виших енергетских веза између молекула, односно за стварање живе ћелије.” Ово објашњење је такође неодрживо.

Замислимо да имамо довољно уколичину грађевинског материјала: дасака, ексера, боје, стакла и цигала и довољну количину енергије. То још не значи да само по себи може да се сагради предивно здање. Ово би било у противречности с другим принципом термодинамике! Да би се подигла зграда – увео одређени ред, потребни су пројекат, одговарајући цртежи, као и енергија која може да се искористи. Даље, струја је, на пример, сама по себи потпуно бескористан облик енергије. Да би се она искористила приликом грађења зграде потребни су проводници, прекидачи, електромотори, снага мишића, могућност приступа овој струји на потребном месту и у потребној количини. Исто тако се испоставља да је енергија сунчевог зрачења бескорисна, и да чак може да има разорно дејство док не budete могли да је акумулирате и користите у потребно време, на потребном месту и у потребној количини. На Земљи постоји један једини природни механизам који може да усваја и акумулира Сунчеву енергију – то је хлорофил.

Црт. 15. Не ради се о томе да ли постоји довољно енергије (ње има довољно и у бомби), него о томе да ли се она може искористити да се нешто изгради (доведе у ред).

3. Хлорофил – зелени покретач

Кад је Творац поставио темељ живота за његово одржавање је било потребно много енергије. Ова енергија се добија из хране, чији су извор, на овај или онај начин – зелене биљке. Само зелене биљке (и неке бактерије које функционишу по истом принципу) могу да узимају Сунчеву енергију и да је претварају у кориснији облик енергије. Овај процес се назива фотосинтеза. Биљке су у стању ово да ураде захваљујући хлорофилу у својим ћелијама – зеленој материји која се налази у хлорофилним зрнцима. Да није хлорофила сунчева светлост би била потпуно бескорисна и не би било оне хране богате енергијом од које живе биљке и хране се животиње и људи. Без хлорофила живот на Земљи не би био могућ. Како је, дакле, настао хлорофил?

Ако постоји велика фабрика са струјом, електромоторима, високо развијеном техником, а уједно и потребним информацијама (на папиру или у вашем мозгу) ви онда можете да правите најразноврсније машине и алате. Уз помоћ машина и алата можете да створите напреднију технику како бисте је касније користили у својој фабрици. Међутим, ако имате само струју (или сунчеву енергију) и ништа више – ни фабрику, ни електромоторе, ни машине, ни алат, ни информације, ни раднике – како онда сама по себи може да настане сложена техника или фабрика?

Исто ово се може рећи за изузетно сложену грађу хлорофилних зрнаца. Како они могу да настану ако нема ни механизма, ни плана за њихову производњу, и ако је непозната технологија за усвајање бескорисне (па чак и штетне) енергије сунчевог зрачења?

Ове мајушне чудо-фабрике које се састоје од хиљада сложених молекула нису могле да се појаве просто тако – ниоткуда! Чак и када би живот настао случајно он би одмах изумро ако истовремено не би настао хлорофил. Истовремено мора да постоји механизам за обнављање хлорофилних зрнаца како би га потомство такође имало у својим ћелијама. У супротном случају оно ће умрети. Прилично компликовано, зар не? Да би овај процес био започет неопходно је да се умеша разумни Конструктор.

Б) Сложеност живих организама

По еволуционом моделу живот је настао пре неколико милијарди година у првобитним водама. У беживотном хаосу првобитног океана потребни молекули су се случајно сударали један са другим услед чега су се добијали све сложенији и сложенији молекули. То је трајало све док се није појавио молекул који је био у стању да се репродукује, и из којег је створено прво живо биће. И тако даље.

Еволуција сматра да што дуже нешто постоји то су веће шансе да ће се оно развити у нешто више. Искрено говорећи ова идеја звучи врло примамљиво. У сваком случају, у Дарвиново време када су научници слабо могли да замисле невероватну сложеност организама она није изгледала нереално. Међутим, што више сазнајемо о структури и хемијским својствима ћелије тим више схватамо да живот никада не би могао случајно да се развије из хаоса беживотне материје.

С каквим проблемима ћемо се суочити ако допустимо да је проста беланчевина могла да се развије услед случајних, процеса – из чисте случајности? Као што смо видели по другом принципу термодинамике сви молекули који су икада створени ће се распасти ако их нешто не буде подржавало и чувало у живој ћелији. Што је сложенији молекул тим пре ће се он распасти. Међутим, занимљивости ради претпоставимо следећу апсурдну и невероватну ситуацију: а) молекул који се једном формирао у првобитном океану никад се

Неки научници сматрају да генетски материјал једне ћелије садржи у себи исто онолико информација као 1.000 књига, од којих свака има по 600 страница и по 500 речи на свакој страници – као отприлике 400 Библија. (Други научници тврде да једна ћелија у себи садржи више информација него све књиге света заједно.) Тако је вероватноћа да ће ћелија настати случајно у најмању руку једнака вероватноћи да ће неки мајмун 400 пута откуцати читав текст Библије без иједне грешке! Изразимо ову мисао другачије. Ова вероватноћа је једнака оваквом догађају: бацате у ваздух пет милијарди слова и она се аутоматски слажу у 1.000 дебелих осмишљених књига. У ствари, еволуционисти тврде да је врло вероватно да се, ако се попнете на Ајфелову кулу у Паризу и баците с ње слова, ова слова сложе у књиге. У крајњој линији, биће времена да се слова сретну док лете у ваздуху...

Еволуциони модел настанка живота садржи у себи мноштво још мање решивих проблема. На пример, језик генетичке информације у ћелији користи само азбуку од четири слова и мора бити преведен (транслиран) на језик азбуке од двадесет знакова (због тога што се молекуле беланчевине састоје од свега двадесет различитих аминокиселина). За остваривање ове транслације потребни су високо специјализовани ферменти (ензими). Ензими су сложене молекуле беланчевине који омогућују и контролишу процесе који се одигравају у ћелији. Међутим, сами ови ензими могу да настану искључиво уз помоћ других ензима, који са своје стране, могу да настану само уз помоћ ензима који врше транслацију информације генетског система.

Процеси у ћелији морају бити идеално усаглашени између себе. Ако овога нема, нема ни живота. Тако, ако у ћелији чак и постоје хиљаде молекула беланчевине, довољна количина генетског материјала и “програм” за стварање ћелије, ћелија ипак неће моћи да живи. Потребно је још да сваки молекул обавља своју функцију у потребном тренутку и потребном брзином. Сви молекули морају бити добро организовани. Тек тада ће моћи да живе.

Још један проблем се састоји у томе што су посебни елементи генетског материјала и беланчевине у “непријатељским” односима. Ако се налазе у ћелији у слободном стању они ће се узајамно уништити. И на крају, молекули се морају држати у одређеном међусобном положају, јер у противном случају неће моћи да се дешавају потребне реакције. За ово служи полупропусна мембрана ћелије – уникална конструкција која пропушта молекуле који служе за исхрану, али не пропушта друге молекуле ћелије.

Мембрана се састоји од молекула беланчевина и липида, који могу да функционишу само кад их обједињује... полупропусна ћелијска мембрана!

Термодинамика: - први принцип
 - други принцип

Грађевински материјал: - не сме да пропадне
 - мора бити доступан

Вероватноћа: - случајно мора да се створи
 грађевински материјал
 - случајно морају да настану
 велики молекули

Информација: - како градити
 - мора бити читљива
 - мора бити пренета

Превод: - на други језик
 - у потребно време
 - потребне брзине

Исхрана/енергија: - примање
 - усвајање
 - угрошак

- Механизам избављања од отпадака

- Честице у слободном стању
могу међусобно да се униште

- Механизам репродукције

- Потпуна усаглашеност процеса

- Различити делови морају
да се држе заједно

Живот је могућ само уколико су успуњени сви горе наведени услови

Вируси

Дуго времена су научници сматрали да вируси представљају карику која недостаје и која заузима прелазни положај између живе и неживе природе. Они су тако мали и једноставни да се не могу сматрати живим организмима: они не дишу (за разлику од живих

бића) и не могу аутономно да се репродукују. Већина вируса се састоји само од дела генетског материјала који је окружен опном од беланчевине.

Вируси могу да се размножавају искључиво налазећи се унутар живих ћелија бактерија, биљака, животиња или људи. Чак и кад би у “првобитну супу” случајно упао неки вирус (вероватноћа да ће се то десити је $1/10^{2000}$) ништа се не би догодило. Вирус може да се размножава само уз помоћ нарочитих сложених ензима који се садрже у живим ћелијама. Ови ензими, пак, могу да се стварају само уз помоћ других фермената који су карактеристични за живе организме.

После извесног размишљања научници су одбацили идеју да вируси настају самостално, јер они могу да постоје само уколико постоје обичне живе ћелије. Тако да су још пре настанка вируса у свету већ морале постојати обичне (сложене) ћелије. Сад се сматра да су вируси део паразитског генетског материјала (дегенеративног карактера) који је изгубио своје место.

Закључак

Настанак живих организама путем низа случајних догађаја је апсолутно нереалан.

1. По другом принципу термодинамике, сложени молекули се врло брзо распада. (С повећањем температуре овај процес се убрзава.)

2. Елементи који су потребни за стварање сложеног молекула не могу истовремено да се налазе у домаћају великог молекула.

3. Вероватноћа да ће компоненте беланчевине и генетског материјала самостално бити поређане по потребном редоследу је нишгавна.

Црт. 17 Вероватноћа да ће се жива ћелија створити случајно услед случајних процеса је једнака вероватноћи да ће мајмун моћи даоткуца целу Библију 400 пута без иједне грешке.

4. Да би се добила жива ћелија истовремено морају да настану хиљаде молекула (ензими, материјал за грађу, генетски материјал итд.). Свака од њих, по претпоставци не може да настане случајно, дакле, мора да се суочи са свим горе наведеним проблемима.

5. Унапред мора да постоји информација – “програм” како молекула треба да буде саграђен.

6. Информација не само што мора бити беспрекорна, она такође мора бити правилно прочитана и пренета.

7. Информација мора бити беспрекорно транслирана у потребном тренутку и потребном брзином.

8. За обављање свих ових реакција потребна је енергија. Због тога претходно мора постојати механизам усвајања хране, њене прераде и одговарајуће употребе.

9. Мора бити изграђен механизам за изbacивање отпадака и њихове неутрализације унутар живог система до тренутка екскреције.

10. Посебни елементи молекула беланчевине и генетског материјала су међусобни “непријатељи” и уништиће се ако се буду налазили у ћелији у слободном стању.

11. За први настали организам од самог почетка је потребан механизам за репродукцију, јер ће он у противном случају изумрети.

12. Све ове функције морају бити идеално међусобно усаглашене и морају бити обједињене полупропусном ћелијском мембраном.

Чак и кад би човек икада могао да створи живи организам, то би само значило да је за то била потребна изузетно велика концентрација интелигенције и најпрецизнија лабораторијска техника. Међутим, до сада сви познати експерименти синтезе аминокиселина нису били у стању да саграде ни један једини “каменчић”, а да не говоримо о изградњи целог храма, тим пре о изградњи храма живог.

В) Чудне животиње

Један од тешких проблема за учење о еволуцији представља постојање безбројног мноштва оригиналних биљака и животиња које поседују веома необичне органе. Теорија еволуције не може да објасни њихов настанак. Напротив, они су најјачи аргумент у користи теорије да живот није настао путем случајних догађаја, већ да је плод стваралаштва Творца Који се нарочито радовао при стварању ових ћудљивих оригиналних бића.

Као један од хиљада примера сличних бића може да послужи инсекат – праскави бомбардер (*Brachumis stercitans*), који је распрострањен у свим крајевима света и живи у близини потока и резервоара за воду. Кад инсект-бомбардер напада непријатељ он у његовом правцу усмерава мале отворе цеви које су код њега смештене код аналног отвора. Затим следи мајушни плотун. Кад кипућа отровна течност падне на непријатеља она на њему изазива болне опекотине. У додиру с ваздухом испуштена течност ствара облак плавичасте паре. Ова “димна” завеса служи као заштита за одступницу нашег инсекта, а такође врши функцију застрашивања, што непријатеља обично приморава на повлачење.

Овај инсекат има две групе жлезда које производе течност која се чува у специјалним врећицама и у случају опасности се излива у праву “комору за сагоревање”. Затим одмах следи експлозија захваљујући чему се течност избацује из аналног отвора. Све ово заједно подсећа на механизам ракете са течним горивом. Течност представља отровну смесу: 10% хидрохинона и 28% водоника. (У експерименталној епрувети оваква

смеса истог часа експлодира.) Инсекат чува ову смесу у врећицама заједно са материјом која спречава њену експлозију. Када смеса доспева у “комору за сагоревање” лимитатор се неутрализује и долази до експлозије. Покушајте само да замислите како би сличан систем могао да настане путем случајних измена (мутација) и природног одабирања. Инсекат би морао да развије не само читав апарат одговарајућих органа: жлезди, врећица за акумулацију, “камере за сагоревање” и цевчица, него такође и да обезбеди истовремено постојање четири хемијске материје: хидрохинона, хидрогена, материје-лимитатора и неутрализатора. За добијање ових материја неопходан је сложен хемијски процес. Како би инсекат из чисте случајности могао да произведе све четири материје истовремено и у потребној количини? И осим тога, да оно што је потребно помеша на правом месту и у право време, јер би иначе морао да плати животом!

Кад би читав овај сложен механизам био створен у процесу постепене еволуције за то би били потребни милиони генерација инсеката! Притом би прелазни стадијуми за инсекте могли бити критични. Замислите да је инсект развио све неопходне органе (што је само по себи већ чудо), али да још увек није припремио неопходне течности. Дакле, приликом приближавања непријатеља он усмерава у њега своје цевчице, али... ништа се не дешава, јер оружје још није готово. “Њам!” – и нема инсекта. И тако то траје у току живота многих генерација. Затим се код инсекта неким чудом развија способност да производи две хемијске материје и да их меша у врећицама за скупљање материје. “Бум!” Следи експлозија – и нема инсекта. И опет ово траје у животу многих генерација све док се на крају код инсекта не створи материја-лимитатор. Дивно! Нема више експлозија, он отворе својих цевчица усмерава на нападача, али... ништа се не дешава. Код инсекта се још није развио механизам неутрализације лимитатора у потребном тренутку. Дакле, поново “Њам!” – и нема инсекта. И поново пролазе многе генерације. И при свему томе треба да претпоставимо да су сви ови инсекти који су експлодирани и који су били поједени без обзира на све давали потомство! У супротном случају њихова врста би изумрла.

Али, на крају је све већ готово. Инсекат поседује све потребне компоненте: две основне материје, лимитатор и неутрализатор који реагује у потребном тренутку. Процес еволуције је завршен. Међутим, овде наступа оно најгоре. Инсекту се приближава замamna женка. Инсекат у њу усмерава отворе својих цевчица и пуца... Авај, изгубљена је његова једина могућност да створи породицу! Како је могао то да учини?

Испоставља се да се код њега још није развило оно најтеже – инстинкт препознавања: кад, у ком тренутку треба пуцати... да би погодио непријатеља, а не своју евентуалну сапутницу. Без овог инстинкта он ће заувек остати усамљен на овом свету...

Верујем да постојање овог малог инсекта и хиљада других створења запањујуће грађе не може бити објашњено никаквим еволуционим процесом, већ је обавезно настало стваралачком креацијом свемогућег Бога.

Глава 6

Докази у корист младости земље

У 4. глави смо видели да методе за одређивање старости помоћу “окамењених остатака-репера” и радиоактивних елемената нису поуздани. Ни у ком случају се не може сматрати доказаним да је Земља стара пет милијарди година. Подаци које имамо се баш

напротив боље уклапају у теорију о младој Земљи. Међутим, то још није све. Релативно недавно су откривене многе чињенице које оповргавају велику старост Земље, а самим тим и еволуцију. Овде ћемо навести само шест од многобројних чињеница које указују на младост Земље.

1. Године 1960. било је израчунато да на Земљу сваке године падне 5-15 милиона тона честица међузвездане космичке прашине. За пет милијарди година (колико се претпоставља да је Земља стара) Земља би била покривена слојем прашине дебљине 20-60 метара. Међутим, такав слој нигде није пронађен. Притом се не може рећи да се космичка прашина не разликује од земљине, јер у поређењу с њом она садржи триста пута више никла. Чак и кад би се помешала са земљином прашином то би ипак било приметно, јер би прашина у горњим слојевима Земље садржала више никла него у нижим слојевима. Због тога је ограничена количина никла у земљиној кори додатни доказ у корист тога да на Земљу и није пало баш тако много космичке прашине, а из тога следи да Земља и није тако стара.

2. Како сматрају еволуционисти Земља и Месец су исте старости, тако да би слој прашине на месецу морао бити отприлике два пута тањи него на Земљи (јер је гравитациони ефекат на Месецу мањи). Кад је било планирано спуштање космичких апарата на Месец изражавана је бојазан да они могу предубоко да утону у слој прашине, за које је претпостављано да износе неколико метара. из овог разлога су ноге апарата биле снабдевене широким плоснатим плочицама. Међутим, испоставило се да слој прашине на Месецу није дебљи од једног сантиметра. касније су била извршена нова мерења и прорачуни, али притом није била узета у обзир могућност интензивнијег таложења у прошлости (в. п.6)!

Осим тога показало се да Месец зрачи топлоту, да има магнетно поље и да је сеизмички активан (постојање “месецотреса”). Све ово је могуће само под условом да Месец има течно језгро. Због тога што је Месец много мањи од Земље морао би се охладити много раније. Тако је постојање течног језгра Месеца показатељ његове младости.

3. Приликом претварања урана у олово издваја се хелијум. Испаравајући из слоја у којем се ствара хелијум он на крају доспева у атмосферу. Међутим, у атмосфери се садржи премала количина хелијума која је могла да се акумулира за неколико хиљада година. Ако би распад урана трајао пет милијарди година њега би у атмосфери било сто хиљада пута више него што га стварно има. Чак и ако се не узима у обзир да је хелијум већ могао бити присутан у атмосфери приликом настанка Земље! Атмосфера не само да не губи хелијум, већ очигледно има тенденцију да га апсорбује из космоса!

4. Као што је познато, реке сваке године у море доносе велику количину глине, соли, песка и других материја. Количина сваке материје коју сваке године у море доносе све земаљске реке може да се измери. На тај начин може да се израчуна у колико дуго теку реке, и на основу тога, колико постоји Земља. При обрачунима треба узети у обзир следећа два фактора. Као прво, у мору је приликом његовог настанка већ постојала одређена количина дате материје. Као друго, у почетку је таложење сваке материје било интензивније него на крају. Ово се лако примећује на примеру рада апарата за кафу: прво се цеди јачи раствор, а затим слабији.

Црт. 18. Овакви фосили дрвета сведоче да су слојеви у наслагама формирано невероватно брзо (в. стр. ___)

Међутим, чак и ако се ови фактори игноришу ипак се добија резултат да је старост Земље у границама од неколико хиљада до неколико милиона година! Период је превише кратак да би еволуција била могућа. количина соли у мору, на пример, указује на максималну старост од 260 милиона година. Количина никла одговара старости од 9 хиљада година, олова – две хиљаде година итд. Истраживања су показала да се органска једињења соли ових елемената не таложе на дну! И на крају: реке носе у море тако много песка и глине, да када би ово трајало четири милијрде година сви континенти би били потпуно спрани 440 пута! Овај проблем не може бити решен уз помоћ претпоставке да постоји такозвани “геолошки циклус” чија је суштина у томе да се на неким местима континенти спуштају, а не неким подижу, тако да сваки пут притом настају нове планине, које ветар затим скида и које се спирају. У ово више не верују многи еволуционисти, али чак и кад би постојао “геолошки циклус” он би могао да објасни двоструко или троструко повећање количине песка и глине у мору, али не стоструко или четирестотинестоструко!

Црт. 19. Прво се цеди јачи раствор, а затим слабији.

5. Напон Земљиног магнетног поља се временом постепено снижава. Мерења напона овог поља за последњих 135 година показују да се ово слабљење увећава сваких 1.400 година. У том случају пре 10.000 година магнетно поље би било толико снажно да би она представљала “магнетну звезду”. Уз то Земља не може бити много старија од 10.000 година, јер на њој нема атомских реакција које производе потребну енергију. Осим тога, када би магнетно поље Земље у прошлости било још јаче то би довело до њене експлозије приликом толиког повећања температуре.

Истраживања која су вршена у различитим слојевима земљине коре показују да се магнетно поље Земље неколико пута мењало. Може се претпоставити да се ово дешавало за време Потпоа и других грандиозних катастрофа о којима ће касније бити речи. Ове катастрофе и нарушавања Земљиног магнетног поља би могли бити условљени космичким процесима, на пример, “сударањем” (зближавањем на малом растојању) с неким другим небеским телом.

6. У прилог младости Земље има много доказа космичког карактера. На пример, присуство краткопериодичних комета или међузвездане прашине у нашем Сунчевом систему. Сваки пут кад краткопериодичне комете пролазе близу Сунца оне губе део материја свог језгра. Ова материја ствара предиван “реп” који се може видети ноћу док се комета приближава Сунцу. На основу овог распада било је израчунато да старост комете не може бити већа од шест до десет хиљада година.

Због тога што већина научника верује у велику старост Васионе биле су смишљене разноврсне теорије ради објашњења постојања комета, чак и милијарде година после њиховог настанка. На пример, многи научници сматрају да ван нашег Сунчевог система постоји за нас невидљив “кометски облак” одакле он с времена на време Почне да се креће ка Сунцу, после чега у току 10.000 година се опет удаљава од њега. Намогуће је доказати постојање оваквог “складишта комета”. Ова теорија уопште није потребна, она је смишљена само ради тога да би се некако “прилагодила” већој старости Земље.

Кратко време живота је карактеристично и за међузвездане честице прашине које циркулишу у нашем Сунчевом систему. Захваљујући гравитационим силама Земље, Месеца, планета и нарочито Сунца, честице прашине се стално “истресају”. Кад би наш Сунчев систем био врло стар, он би одавно “истресао” све честице прашине ван својих граница. То што у нашем Сунчевом систему још увек постоји значајна количина међузвездане прашине управо указује на младост Васионе. – NB: Првобитно је у Сунчевом систему, наравно, било више прашине него што има сада, дакле – таложење прашине на Земљу и Месец је у прошлости било интензивније (в. пр. 1 и 2).

Занимљиво је између осталог, да се кретање двеју планета (Венере и Урана) око своје осе врши у супротном смеру од свих осталих планета и самог Сунца. Ако је наш Сунчев систем настао случајно од једног “небуларног” облака, како је могло да се деси да се ове две планете окрећу у супротном правцу?

У претходним главама смо се, једноставности ради, само површно дотакли предмета нашег разматрања. За оне који се заинтересују (или би желели да провере тачност наведених података) навешћемо низ књига у којима се ова тематика детаљније разматра:

Denton M. *Evolution: A Theory in crisis*. London: Burnett Books, 1985.

Morris H. M. *Scientific Creationism*. San Diego: Creation-Life Publ., 1974.

Whitcomb J. C., Morris H. M. *The Genesis Flood*. Philadelphia: Presb. and Ref. Publ. Co., 1961.

Црт. 20. Остаци биљака и животиња се налазе у слојевима земље који одговарају месту њиховог станишта. Сложенији облици су живели на вишим местима и зато се њихови остаци проналазе на вишим слојевима.

Глава 7 Креационизам као наука

А) Библија је поуздан извор

Наравно, било би неправилно користити књигу о Богу као уџбеник за природне науке. Језик Библије није језик науке. Он је доступан сваком обичном човеку. Па ипак, без обзира на то, у њој има много занимљивих чињеница које доказују да је ова књига поуздан извор чак и у погледу знања из биологије или физике. Све што је написано у Библији је истинито, чак и ако се научници с тим не слажу.

Индуци су веровали да се Земља налази на леђима гигантског слона. “Просвећени” Грци су тврдили да свет на својим леђима носи титан Атлант. У средњем веку научници су тврдили да је Земља равна и да се налази на стубовима. А Библија, ево већ три хиљаде година тврди да је Земља оркулга и да “виси” у празном простору:

а) Књига пророка Исаије (40, 22): “Он сједи над кругом земаљским.” Изворна хебрејска реч која је преведена као “круг” значи “лопта”.

б) Књига о Јову (26, 10): “Међу је поставио око воде докле не буде крај свјетлости и мраку.” Граница између свјетлости и таме – “дана” и “ноћи” може бити круг само у случају да Земља има облик лопте.

в) Књига о Јову (26, 7): “Он је Земљу објесио ни на чем.” Ове речи означавају слободан положај Земље у празном простору.

Други пример поузданости Библије је “биолошки лапсус” у Књизи Левитској (11, 6): “И зец дивљи, јер прежива...” Овде је зец назван преживаром.

Овај “лапсус” је био довољан разлог да би ме исмевали на универзитету због тога што сам хришћанин. Зец не прежива, он не припада породици крава, оваца, камила и јелена. На жалост, у то време још нисам знао да зечеви понекад једу сопствене екскременте и због тога поново једу и варе своју храну по други пут, односно стварно преживају!

Велики Кањон – једно од многих сведочанстава реалности светског Потопа.

Не, Библија није уџбеник из физике, али оно што она тврди је дефинитвно истина. Десетине примера сличних наведеном нам дају право да прихватимо повест о стварању света и о Потопу у књизи Постања (гл. 1-8) крајње озбиљно, чак и са научне тачке гледишта. “Сензације” у свету окамењених остатака-репера или изненадно нестајање различитих животињских врста постају објашњиви ако се узме у обзир светски Потоп. С научне тачке гледишта теорија стварања је потпуно одржива. Проблем је у нама, људима, јер у својим размишљањима полазимо од свог искуства. Никад нисмо имали прилике да видимо значајне промене у космичким и светским процесима и због тога не можемо да замислимо да су пре шест или десет хиљада година важили други закони или да је било време када Земља није постојала.

Даље ћемо навести кратку реконструкцију прва два миленијума историје света. Подвлачимо да се све наше тврдње (практично, и цела књига) заснивају на научној аргументацији, тако да могућа грешка у расуђивањима ни на који начин не умањује ауторитет Библије. Детаљније о овом предмету види у књизи познатог научника, инжењера хидраулике Х.М.Мориса, издатој од стране Института за креационистичка истраживања (Сан Дијего): Morris H.M. Scientific Creationism. San Diego: Creation-Life Publ. 1974.

Б) Библијска геологија

Пре Потопа

По Књизи Постања (глава 1) Бог је створио небо и земљу. Све је било створено одмах у савршеном облику: Васиона, Земља и сва жива бића на њој. Твар више није могла

да се побољшава. Свака реална измена довела би само до погоршања, што се најбоље види на примеру мутација, као што смо видели у другој глави.

Адам је такође био “зрео” плод стварања, као и читава Земља. Тако да је чак прве недеље после стварања све изгледало као да је достигло зрелост и савршенство. Планински ланци нису имали облик планина које су биле подвргнуте ерозији у току петсто милиона година као што уче еволуционисти. Они су постали такви, или тачније речено, пореметили су се касније услед Потопа. После првородног греха на Земљу је пало проклетство (1 Мојс. 3, 17) и почео је да делује Други принцип термодинамике (закон нарушавања, назадовања): “Све тежи ка стању највећег нереда у условима затвореног система и без додавања енергије споља.”

У ваздуху је постојала много већа количина водене паре (1 Мојс. 1, 6-7, 2, 5-6), што је на Земљи стварало идеалне услове за живот. Као прво, пара је омогућавала равномерну топлу температуру на читавој Земљи. Докази за овај “ефекат стаклене баште” се налазе у слојевима из свих доба по читавом свету. Чак је и на Јужном полу владала суптропска клима, у Европи су живели мајмуни, слоновии, нилски коњи итд. Нарочито добро су захваљујући топлоти и великој влажности расле биљке, чему је такође погодновало и то што је у ваздуху постојала идеална количина угљен-диоксида (CO₂), која је вероватно на десетине пута премашивала његов данашњи садржај, односно 0,3%.

Као друго, пара је служила као дебео заштитни омотач од разорних космичних зрака и од штетног ултраљубичастог Сунчевог зрачења. Јако Земљино магнетно поље и дебели слој озона (на висини од 25 км) обезбеђивали су додатну заштиту од свих штетних зракова. Захваљујући оваквом троструком заштитном филтеру није могао да се створи радиоактивни угљеник, нису настајале штетне мутације, а процес старења је текао врло споро.

Живи организми су живели дуго (1 Мојс. 5) и развијали су се боље него у данашње време. Нарочито велике димензије достигали су гмизавци, јер они расту читавог свог живота. Појавиле су се гигантске индивидуе, углавном међу људима и животињама (1 Мојс. 6, 4). На неким местима, тамо где су биле мочваре и шуме, различите групе животиња су живеле исто као што живе и данас. нарочито огромни гмизавци застрашујућег изгледа су живели у “кречњачким” мочварама у којима је постојала типична флора и фауна. Ове области територија које садрже много кречњака еволуционисти су погрешно назвали ерама, (то јест временским периодима).

Црт. 21. Гигантски рептили су живели у “кречњачким” зонама – у мочварама са типичном флором и фауном.

За време Потопа

Изненада (што је вероватно било проузроковано сусретом Земље са другим небеским телом на премалој раздаљини) на читавој земљи је дошло до природних катаклизми. Огромне пукотине које су се товориле на Земљиној кори изазвале су вулканске ерупције и земљотресе по читавом свету. Ово је, пак погодовало стварању огромних плима, које су пустошиле обалску зону и које су рушиле све шуме. (Чак и “мале” ерупције једног вулкана, на пример Кракатау (Индонезија) 1883. године изазвале су надлазеће таласе висине од 36 м, који сујурили по океану брзином од 650 километара на час, гутајући раздаљине од хиљада километара, што је довело до погибије 36.000 људи. Пепео и камење су избацивани у ваздух на висину од 40 километара променивши боју неба у читавом свету.)

У ваздух су се подигли и по читавом свету раширили облаци вулканског пепела. Честице прашине служиле су као језгра за кондензацију услед чега је почео до тада невиђени пљусак (1 Мојс. 7, 11). Небо се буквално обрушило на земљу – и то је трајало четрдесет дана заредом! Кроз пукотине на земљиној кори избациване су додатне огромне количине воде (1 Мојс. 7, 11). Чак се и у наше време дешава да се испод земље излива нова вода, што бива изазвано вулканским ерупцијама врелим млазевима који некада знају да буду већи од десет милијарди литара на дан! Светски океан се на овај начин све време допуњава.

Несрећа сличних размера није се дешавала никада раније. Постепено се под водом наша читава планета. Вероватноје да је Ноје у свом ковчегу имао неколико (десетина?) хиљада животиња (укупно по два представника сваког основног типа). Очигледно је да у ковчегу није било водених животиња – у то време је у ове врсте спадало више од 90% свих врста осим инсеката. Свуда су беснеле снажне плиме и буре. Читаве шуме су биле ишчупане са корењем и дрвеће је пливало по води као остаци брода.

Дрвеће се гомилало једно на друго, нарочито у малим затвореним заливима, уништавале су га планинске лавине изазване земљотресима које су се обрушиле на њих. Тле које је било испирано кишом са планина и брда стрмоглаво је јурило наниже огромним вододеринама и мутним потоцима прљавштине наносећи преко дрвећа десетине метара песка и глине. Због огромног притисака дрвеће је било пресовано што је довело до стварања угља (у лабораторијским експериментима угаљ може да се добије за неколико сати!).

Између осталог слојеви каменог угља се стварају само на горе описани начин, а не постепеним гомилањем лишћа и остатака дрвећа која расту у мочвари. Један од аргумената у прилог овоме је чињеница да нигде на свету нема мочвара које би се постепено претварале у слојеве угља, иако се баш ово лажно мишљење нуди у популарним књижицама из биологије! Осим тога, у слојевима угља су биле пронађене многе врсте биљака које уопште не расту у мочварама. Слојеви угља нарочито обилују остацима морских организама који такође не живе у мочварама (Види “сензације у свету фосила-репера” на стр. ____).

Прве жртве потока лаве и прљавштине постале су милијарде морских животиња-бескичмењака, као што су прости црви и морске звезде који живе на морском дну или у његовој близини. (Оваква клизања терена се дешавају у океанима, као на пример, поток изазван клизањем тла у Северо-Источној Америци 1929. године.) Поток од прљавштине је јурио брзином од 100 километара на час, покривши 100.000 квадратних километара океанског дна минералима наносом дебљине од једног метра, сахранивши под собом све живо што год је могло да се нађе на морском дну или близу њега. Брзина је била измерена

врло прецизно јер се тачно знало кад и где су били оштећени телефонски каблови између Америке и Европе.

Други простији бескичмењаци или беспомоћно плутају у мору или имају ограничену способност пливања. У случају опасности они не могу да побегну од ње. Они су претерано слаби и осетљиви и лако може да их повреди усковитлана водена маса и огромне количине отровних хемијских материја које су растворене и расејане услед вулканских ерупција. Због тога се они налазе у првој групи животиња које умиру под утицајем временских непогода. Угинуле животиње тону на дно. Оне које имају просту форму (округлу и овалну) тону брже од сложенијих које имају разноврсне инструменте итд. Због тога приликом ископавања обично наилазимо на следећу слику:

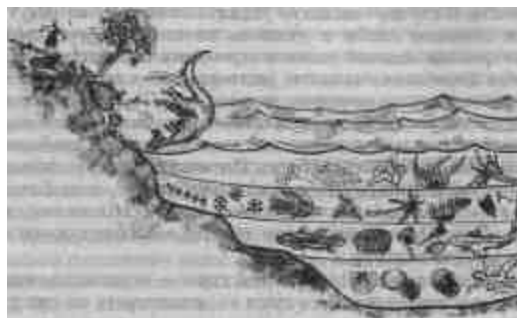
1. Најнижи слој земљине коре – морско дно или изворно првобитно копно које не садржи фосиле.

2. Следећи слој садржи остатке простих (плутајућих) морских животиња или оних које живе близу морског дна.

3. Што је већа висина на којој се слој налази тиме су сложенији облици које он садржи.

Сад можемо да схватимо зашто се на најнижем слоју земљине коре никад не срећу окамењени остаци док се у следећим слојевима они одједном појављују. У еволуционом моделу ово се објашњава тиме што у току прве четири и по милијарде година земаљске историје уопште нису постојали живи организми, осим неколико врста бактерија, а пре 500 милиона година одједном и истовремено су настале све највеће групе животиња.

Морски кичмењаци (рибе, туљани итд.) у већој мери могу да побегну од опасности и због тога не постају баш лако жртве клизања тла и бујице блата. Њихова већа отпорност на отровне материје им такође помаже да не умру на почетку Потопа. Због тога се њихови остаци налазе на вишим слојевима у поређењу с мекушцима. Они се често срећу у масовним гробницама, јер их је све заједно односила велика плима или их је изненада све заједно задесила нека друга катастрофа. На пример, у Калифорнији је било пронађено јато од више од милијарду риба које покрива површину од десет квадратних километара. Згрчена тела сведоче о мучењима и предсмртним трзајима, а не о природној смрти како би се могло очекивати по теорији еволуције.

Црт. 22. Једноставни организми се обично налазе у нижим слојевима талоба, јер су они пали као прве жртве разјарене стихије.

Водоземци и гмизавци (жабе, крокодили итд.) живе у мочварним приобалним зонама. Због овог разлога они се срећу на још вишим слојевима. Окамењени остаци сисара и људи се очигледно ретко налазе и притом, у највишим слојевима. Ово је очигледно

повезано с тим што су они бежали од надолазеће воде ка оближњим врховима брда, где их је она, без обзира на све, на крају ипак стизала. Њихова тела су била подвргнута труљењу, јер их слојеви талоба нису одмах покривали. Из истог овог разлога камењене птице и инсекти, разуме се, налазе се још ређе, и то само у највишим слојевима. Између осталог, на планинама се сачувало много окамењених остатака с траговима који воде нагоре, што сведочи о бекству животиње од воде.

Црт. 23. Човек и дивља животиња беже од надолазеће воде.

Фосил се добија само у случају да се одједном прекине доток ваздуха у организму. Иначе силе ерозије, дејство бактерија и повољни услови разлажу организам пре завршетка процеса окамењавања. Врло мало фосила се ствара у наше време и до њих долази исто као у прошлости када текућа вода одједном покрије тело неким чврстим материјалом. Фосили се никада не стварају ако је тело погружено у блато или не долази до наглог прекида дотока ваздуха у организам, већ се то дешава постепено, или ако га не покрива довољно чврста материја, него онаква као што је на пример лишће у шуми или песак на обали – супротно од онога што се често пише у популарним књигама из биологије.

Док је беснео Потоп погинуло је две трећине свих врста биљака и животиња. Пошто је остала свега једна трећина живих организама потпуно је објашњиво зашто нам се чини да су многи окамењени остаци животиња врло чудни. Склони смо да мислимо да су ови фосили прелазни међуоблици, јер не улазе ни у једну од група организама који данас живе. Као такви примери могу да послуже археоптерикс, тропрсти коњ и човеколики мајмуни као што је аустралопитекус.

Пепео и прашина од вулканских ерупција су месецима заклањали сунце. Што више тамни небо температура на Земљи нагло опада. Земља се хлади невероватно брзо, на половима ничу огромни ледници и све је то последица Потопа. Наступа такозвани ледени период. Смрзнуте воде у северним областима неочекивано захватају читаву

животињска стада, као што су на пример, мамути. Стотине ових животиња су се смрзле директно на лицу места и сачувале су се тако недирнуте, с остацима хране у чељустима. Са сигурношћу се може тврдити да мамути нису доспевали у пукотине земљине коре, као што то претпостављају неки еволуционисти због тога што су заједно с њима у истим овим слојевима биле пронађене и кости других сисара. Да су мамути упадали у пукотине они би се нашли на извесном растојању које је ниже од њиховог “сопственог” слоја земље, дакле, испод костију других животиња. У Сибиру је избројано око милион закопаних мамута. У Белгији су биле пронађене кости, и чак читаве десетине хиљада диносауруса, које су се нагомилале у слоју дебљине од тридесет сантиметара. Сасвим недавно било је пронађено 70 хиљада окамењених остатака диносауруса у Кини на висини од 4.000 метара. Слична гробља диносауруса пронађена су на сваком континенту. Теорија еволуције није умела да да задовољавајуће објашњење за десетине оваквих масовних гигантских гробница. На пример, близу Лос Анђелеса у истој масовној гробници биле су пронађене десетине хиљада животиња свих врста из различитих климатских појаса и ера (!). Зар су све ове животиње дошле овде и легле једне поред других да би умрле природном смрћу?

После Потопа

Земљотреси, буре и поплаве страшне снаге разрушиле су све што је створила људска култура. Нојевии потомци су све морали да почну из почетка. Пошто су били у тако жалосном стању морали су да живе у пећинама или другим склоништима и да праве за себе оруђа од дрвета или камена (Камено доба). Тек када су поново открили налазиште руде гвожђа могли су да праве zgodније оруђе (Гвоздено доба). Ситуација на коју нису навикли, сурова клима, влажне пећине, недовољна количина хране и њена једноличност учинили су да људи буду ниског раста и слаби. Људски организам је био подвргнут деградацији. Наравно, у различитим регионима ово је протицало на различите начине, као што о томе сведоче остаци неандерталца и усправног човека, који су вероватно живели одмах после Потопа. Тек кад се човечанство прилагодило новим условима, почело да прави сложеније оруђе, када је могло да обрађује поља и да гради куће од чврстог материјала оно је постало здравије.

Животиње су се из ковчега разишле по читавој земљи. Испочетка су оне сачињавале мале изоловане групе и њихов живот је протицао у екстремним условима. Биолози сматрају да су овакви услови идеални за многобројне варијације и стварање различитих врста.

Око 75% читаве земљине површине било је покривено муљем који је нанела вода. Други доказ је Велики Кањон у САД-у, у држави Аризони. Тамо су слојеви муља наслагани у потпуно хоризонталним недирнутим слојевима укупне дебљине 1.500 метара. Једино могуће објашњење оваквог положаја слојева муља јесте да су ови слојеви настали од муља који је донела вода јрећи огромном брзином док њихова дебљина указује на колосалну силу Потопа.

Црт. 24. Масовне гробнице са хиљадама индивидуа из различитих климатских појаса могле су да настану само у случају да се десио светски Потоп.

Слојеви нису настали током милиона година, већ су били нанети у врло кратком временском периоду: сви они су истовремено били меки! Као доказ за ово служи корито реке Колорадо са својим оштрим симетричним окукама, која пресеца слојеве Великог Кањона дебљине од хиљаду пет стотина метара. Река може да прави тако оштре и симетричне кривине само у меком тлу. Да су постојали чврсти слојеви река не би могла да ископа себи кривудава и истовремено дубоко корито.

Још један доказ у прилог томе да је Потоп представљао светску катастрофу: код свих првобитних народа по читавом свету – у Кини, Индији, Северној Америци, Перуу и Скандинавији сачувале су се легенде о Потопу (код укупно преко осамдесет народа и племена).

После Потопа дешавале су се друге различите несреће. Прва од њих је вероватно било раздвајање континената (1 Мојс. 10, 25). Геолози сматрају да су сви континенти првобитно чинили једно јединствено огромно копно, такозвану Пангеу. Затим се ово копно распало на неколико континената. Услед премештања и међусобних сударања континената створени су се тако високи планински масиви као што су Алпи, Хималаји, Роки Маунтинс. Ово значи да планине до тада нису биле тако високе ни мора тако дубока као сада. Земља је “лакше” могла бити подвргнута поплавама. Прво је дошло до нагле поделе копна на поједине континенте. У сваком случају, ово је човек морао да осети, што се види из Књиге Постања, глава 10. Безначајна приближавања континената која се могу уочити (1-15 см) годишње можда чине последњу етапу померања која је почела за време Фалека. Овај процес се може упоредити с локомотивом која је гурнула вагон. После ударца вагон се креће све спорије и спорије и на крају се зауставља.

Друге катастрофе су могле настати за време египатских казни (2 Мојс., гл. 7-12), битке у Гаваону, кад је Земља престала да се окреће (Књ. Ис. Нав. 10, 13), и у мањој мери – кад су уништени Содом и Гомора (1 Мојс. 19, 24-25). За време ових “малих” катастрофа настао је велики број касније пронађених фосила.

Да би се стекла тачнија слика свих ових ера “померања” потреба су даља креационистичка истраживања. На пример, испоставља се да слојеви земље који су настали на већој дубини испод воде имају већу “радиоактивну” старост него слојеви који се налазе на мањој дубини. Ово је био разлог за то да старост слојева угља који се налазе на континентима на вишим местима буде процењена на 50 милиона година, а старост слојева угља који се налазе на нижој граници континената на приближно 300 милиона година.

Очигледно је да су велики притисак и хлађење планинских слојева за време свог стварања утицали на њихову “радиоактивну” старост. Могуће је да методе које користе радиоактивне елементе уопште нису погодне за одређивање старости планинских слојева, али се могу користити за одређивање дубине на којој су се формирали под водом. Ове занимљиве чињенице иду у прилог теорији Потопа, јер је око 75% земљиног копна створено испод воде.

Још један занимљив резултат за који је потреба даља разрада добио је аустралијски научник Бари Сетерфилд који је направио преглед свих постојећих података у вези с брзином светлости. Многобројна мерења и њихова екстраполација показали су да се брзина светлости смањила од 301,300 км/с од 1675. године на 299,792 км/с 1976. године. Наставивши екстраполацију добићемо да је за време “недеље стварања” пре 6.000 година брзина светлости била 5.000 милијарди пута већа него што је у наше време.

Осим тога, професор Тројицки (еволуциониста) из научно-истраживачког института за радиофизику “Горки” у Русији тврди да као најбоље објашњење многих космичких појава (инфрацрвено мешање светлости далеких звезда, микроталасни радијациони фон у Вациони) служи претпоставка да се брзина светлости стално смањује. По његовом мишљењу брзина светлости је некад садашњу премаћивала за 10 милијарди пута. Ако је ово заиста тачно, по његовом мишљењу могу бити решени многи проблеми еволуционе астрономије. За креационистички модел ова хипотеза даје вероватно објашњење како светлост од најудаљенијих звезда може да стигне н Земљу тек кроз 6.000 година .

Пошто је брзина распада радиоактивних елемената повезана с брзином светлости, вероватно је да је у прошлости овај распад протицао много брже него сад. У том случају би радиоактивне методе директно доказале малу старост Земље. Другачије ће почети да изгледају многи подаци... Ипак, ова чињеница ће у потпуности преокренути поглед на свет многих савремених научника, због чега сигурно неће бити спремно прихваћена.

Глава 8

Неколико додатних чињеница

А) Застарели докази еволуције

Следећи аргументи еволуциониста су већ одавно изгубили своју актуелност у спору између два модела – еволуционистичког и креационистичког. Али у старим уџбеницима и популарним књижицама ови подаци се још увек наводе као докази у прилог еволуције. Због тога ћемо их укратко размотрити.

Развој ембриона. У прошлости се сматрало да развој људског ембриона представља скрећено понављање (рекапитулацију) еволуционог процеса. Људски ембрион постепено мање-више личи на рибу, водоземца, гмизавца, и на крају на сисара. Пример који се увек наводи јесте да код ембриона у раном стадијуму његовог развоја постоје шкрге које су сличне рибљима. Међутим, ово је чисто спољашња и веома површна сличност. Такозване “шкрге” код још нерођеног детета уопште нису органи за дисање као код риба: људски ембрионе кисеоник добија преко плаценте. У ствари ове “шкрге” нису ништа друго до слој ткива од којег се развијају различити органи; очигледно је да је ово најбољи начин за развој одређених делова тела. Кад би људски ембрион у раним стадијумима свог развоја

био конструисан другачије он не би био у стању да се добро развија. Чак ни сами еволуционисти више не верују у теорију да ембрион понавља еволуциони процес. На универзитетима се често понавља као шала да би се показало како су људи у прошлости беили наивни и како су грозничаво тражили аргументе у корист еволуције.

Рудиментарни органи. То су органи који се нису у потпуности развили или немају никакву функцију у организму, или се нама, барем тако чини. Све до недавно научници су сматрали да људи имају више од стотину таквих органа. На пример, у њих су се убрајали крајници, слепо црево, лимфне жлезде, штитна жлезда и др. Међутим, како наша знања постају све већа број рудиментних органа опада. Испоставља се да ови органи ипак врше неке функције у организму.

Класични пример рудиментних органа јесу “задњи удови” код кита. Негде отприлике на половини трупа кита постоје избочине од костију дужине од 15 до 25 сантиметара. Донедавно се сматрало да су ове кости потпуно бескорисне и да су то остаци ногу којима се животиња некада кретала копном. На крају крајева, кит је сисар, и по теорији еволуције он се с копна поново вратио у море. Међутим, ове “бескорисне” израстине нису нимало бескорисне, а још мање су остаци задњих ногу. Оне служе за придржавање мишића и заштиту органа за размножавање.

Између осталог, можете ли да замислите како се из чисте случајности код четвороноге копнене животиње развило репно пераје, тело добило овалну форму, у лобањи је дошло до премештања ноздрва на врх главе, развиле су се специјализоване груди да се новорођени мали кит не би удавио док сиса? Како су могли толико да се промене стереотипи понашања да китови не тону – нарочито мали китови који се рађају под водом? Зар су све ове промене настале услед случајних мутација током милиона година? То би значило да су младунци кита који су се рађали у то време морали да се угуше...

Црт. 25: Кљунаш: загонетка за теорију еволуције.

Кљунаш. У најмању руку, глупо је тврдити да је кљунаш прелазни облик и да он због тога представља доказ еволуције. Кљунаш је потпуно независна и посебна врста – камен спотицања за теорију еволуције. Он има кљун патке и опнокриласте шапе савија гнездо од траве и седи на јајима као птица. Значи ли то да се он развијао као птица? Истовремено, има четири ноге, кожа му је прекривена длаком као у дабра, младунце храни млеком као сисар. Међутим, да ли се он можда развијао као сисар? Ниједан еволуциониста неће тврдити да између птица и сисара могу да постоје прелазни облици, јер се сматра да су се птице развиле од гмизаваца, а не од сисара!

Б) Зашто је теорија еволуције популарна?

Лако се може схватити због чега људи тешко прихватају једноставну библијску причу о стварању света. Изгледа готово невероватно да су Земља, па чак и цела Вациона старе свега од шест до десет хиљада година и да је све то створила натприродна Сила. У нашем свакодневном животу, као и у природним наукама закључке доносимо на основу свог искуства и посматрања. За последње четири-пет хиљада година у космичким или земаљским процесима нису уочене било какве значајније промене. Због тога је логично претпоставити да су оне увек биле непроменљиве. Џејмс Гутон је ово изразио на следећи начин: “Садашњост је кључ за прошлост.” Процес развоја у природи тече тако неухватљиво споро да Земља једноставно мора бити веома стара! Њен почетак се губи у нејасној далекој прошлости... Једнако као проблем старости Земље и проблем њеног настанка се расплињује у далеком сивом “ничему”. Све се то десило тако давно! Нико не може са сигурношћу да тврди било шта о ономе што се догодило пре пет милијарди година. Међутим, не, није могуће да пре шест до десет хиљада година ништа није постојало, то је превише категорички речено. Па нешто је морало да постоји пре тога?! Људи који тешко могу да поверују у буквално значење библијске повести могу се сврстати у три групе.

Прва група: људи који верују у Бога и у то да је Бог створио свет. Многи од ових људи не могу да поверују у следеће:

а) да пре отприлике шест до десет хиљада година Земља није постојала. Ово премашује оквире наше (често несвесне) представе: “увек је барем нешто морало да постоји”;

б) да је човечанство постојало истовремено са диносаурусима (NB Они су живели у исто време, али то не значи да су живели на једном истом месту);

в) да се догодио светски Потоп који је уништио све и сва и који је за собом оставио милијарде фосила.

Да би објаснили настанак окамењених остатака и да би се Земљи приписала велика старост многи хришћани верују да је пре света у којем ми живимо био створен неки други свет. Други претпостављају да су шест дана стварања у ствари шест дугих периода (ера). Међутим, како би могле постојати биљке ако су оне биле створене трећег дана, а Сунце четвртог, односно после милион година? Не, све ове теорије изврћу једноставну причу о стварању баш нашег света, која је наведена у Књизи Постања (глава 1). У њој нема никакве потребе за објашњењем познатих чињеница. Библија јасно тврди да је стварање било завршено за шест земаљских дана од којих је сваки имао вече и јутро.

Богу је свеједно да ли ћемо Му ми “дозволити” да створи наш свет за недељу дана или за милијарде година. Али Библија је једноставна књига, намењена обичним људима и Бог нам јасно говори како је све учинио. “Јер је за шест дана створио Господ небо и земљу, море и што је год у њима;” (2 Мојс. 20, 11). Дакле, небо и Земља су створени за ових шест дана. између осталог, да је пре нашег света постојао неки други свет то би значило би да су још пре првородног греха човека постојали смрт и распадање. Међутим, у Посланици Римљанима (5, 12) се каже да је смрт ушла у свет с људским грехом.

Друга група: људи који верују у Бога, али не верују у стварање света.

Наравно, у наше време с његовим разноврсним теоријама и експериментима врло је “ненаучно” узимати у обзир могућност да се Бог меша у физичке и биолошке процесе.

Дакле, исто се тако “ненаучном” сматра и вера у то да се Бог умешао пре шест хиљада година актом стварања. То би значило ремећење “вечних и непроменљивих процеса и закона у природи”. Због тога многи хришћани-биолози верују у “теистичку еволуцију”, у еволуцију која протиче у складу с уобичајеним природним законима, али којом сврсисходно руководи Бог. Ова теистичка еволуција је јалови компромис с учењем еволуције, јер она у себе ипак укључује Бога. Између осталог, из научних чињеница очигледно следи да није могло бити теистичке еволуције. ово уопште “не одговара природи” Бога. Када је Он рекао у Књизи Постања (1, 31) “И, где добро бјеше веома”, Он очигледно није имао у виду борбу за опстанак, као што то описује учење о еволуцији. Међутим, пошто су Земљом завладали грех и насиље Бог је уништио Земљу путем Потопа (1 Мојс. 6, 13).

Главна теза учења о теистичкој еволуцији се састоји у томе да чуда никад нису постојала и неће их ни бити, јер се Бог не меша у живот природе.

Трећа група: људи који не верују (или не желе да верују) у Бога.

Разлог успеха теорије еволуције се не крије у њеној наводној научности него у томе што људи не могу да допусте другачију могућност: да је свет створио свемогући Бог. Није случајно што је теорија еволуције била тако популарна у комунистичким (атеистичким) земљама, где је била подигнута у ранг државне религије. Ова теорија даје “научне доказе” за тврдњу да Бога нема и да човек “не мора да одговара” никаквом Највишем Бићу.

Познати поборник учења о еволуцији Хаксли је ово изразио следећим речима: “Ова нова теорија (еволуције) нас на чудесан начин ослобађа претесног мундира који нам је наметнула Књига Постања (1 и 2 глава).” Јер, ако верујете у стварање морате поверовати и човеков првородни грех, дакле, морате поверовати у свемогућег Бога који вас позива на одговорност и Којем морамо да се повинујемо. То такође значи да нам је потребан Исус Христос као наш Спасилац и Искупитељ наших грехова. Људи који не желе да служе Богу чине све што је у њиховој моћи да Га избаце из нашег живота.

В) Завршна реч

Откако је Дарвин 1859. године објавио своју књигу “О постанку врста” милиони научника су радили и раде на томе да докажу истинитост теорије еволуције. Међутим, како расту наша сазнања о природи теорија еволуције губи свако тле под ногама. Она се заснива на многим другим нетачним теоријама које се ипак проглашавају за неоспорне научне истине. Ево шта пише научник (еволуциониста) Мајкл Дентон у својој књизи: “Колико је погрешна претпоставка да напредак у знањима из биологије несумњиво потврђује традиционални еволуциони модел.” И још: “Почевши од 1859. године Дарвинова теорија еволуције није била потврђена ниједном емпиријском чињеницом, ниједним научним открићем.” Напротив, пронађене су стотине чињеница које су у директној супротности с теоријом еволуције, Па ипак, присталице овог учења није лако убедити научним аргументима, јер је избор између еволуције или стварања више од избора између две теорије. То је избор који се тиче саме сржи људског живота: веровати или не веровати у свемогућег Бога.

Црт. 26. Борба за опстанак. Теистичка еволуција нимало не одговара “карактеру” Бога.

Сваки човек мора у нешто да верује, исто као што мора да дише, да једе, да обавља друге функције. Вера није нешто неопипљиво. Вера је избор. Бирате између “за” и “против”. Лично више волим да изаберем веру која човека чини одговорним за свог ближњег, веру, која се огледа у праведности, истини, љубави и приоритету духовног принципа, а не у борби за опстанак.

На срећу, ово није избор између теорије еволуције и теорије стварања и чак се не ради о томе да ли верујем у Библију и у оно што она говори о стварању. Избор се састоји да се човек одлучи у КОГА верује. А кад већ начини избор, онда му више није тешко да поверује да Бог може да створи буквално све.

Ако природу будемо проучавали поштено и објективно и упоређивали је с оним што каже Библија видећемо да се Реч Божија и Твар Божија налазе у потпуној хармонији и да се допуњују. То су два начина на која Бог Себе открива човечанству, два начина захваљујући којима можемо да сазнамо нешто о Његовој сили и божанствености, као што се говори у Посланици Римљанима (1, 20). Међутим, познати Бога лично и ступити с Њим у личне односе може се само кроз Исуса Христа.

На почетку стварања Бог је рекао: “Да начинимо човјека по Својему обличју” (1 Мојс. 1, 26). То значи да смо Му ми готово равноправни, налазимо се на истом нивоу с Њим. Ми смо Његово створење, с којим он може да се понаша као са Својим другом. Ми смо једино Његово створење које поседује вечни духовни живот и слободну вољу. Наша трагедија се састоји у томе што ми, пошто смо слободни, стално чинимо неправилан избор, због чега скрећемо с пута и губимо везу с Богом. Само кроз Исуса Христа можемо поново да се вратимо на прави пут и да остваримо циљ нашег постојања на земљи – да постанемо пријатељи са својим Творцем!